

แบบฟอร์มข้อเสนอโครงการวิจัย
เพื่อขอรับทุนอุดหนุนการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน จากมหาวิทยาลัยรังสิต
ประจำปีการศึกษา 2560 (ภาค 2/2560)

1. ชื่อโครงการ (ภาษาไทย): ผลของการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดการเขียนแบบ
ร่วมมือร่วมกับแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนที่มีต่อ
ความสามารถทางไวยากรณ์ในการเขียนและทัศนคติต่อการเขียนของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

(ภาษาอังกฤษ): Effectiveness of English Writing Instruction Using Collaborative Writing
Approach And Technology-Enhanced Language Learning Approach to
Enhance the Grammatical Ability in Writing And Their Attitudes towards Writing
of English Major Students, Faculty of Liberal Arts, Rangsit University

2. ประเภทของงานวิจัยสถาบัน ประสบการณ์เคยได้รับทุน
 หน้าใหม่ (ยังไม่เคยได้รับทุนอุดหนุน)

3. ประเภทของงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน
- ประเภทหลัก การวิจัยเพื่อปรับปรุงรูปแบบและเทคนิคการสอน

4. รายวิชา/สาขาวิชาที่ทำการวิจัย
- รายวิชา ENG 332: Writing 2

5. คณะผู้ดำเนินการวิจัย

1. ชื่อ – นามสกุล _____ นายวรพล มหาแก้ว

คุณวุฒิสูงสุด _____ ปริญญาโท _____ สาขา _____ การสอนภาษาอังกฤษ

สังกัดภาควิชา / คณะ / หน่วยงาน _____ ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์

โทรศัพท์ _____ 02-997-2222 ต่อ 1247

6. ที่ปรึกษาโครงการวิจัย (ถ้ามี)

1. ชื่อ – นามสกุล _____ อาจารย์ ดร.นครเทพ ทิพย์สุภราชบุรี
คุณวุฒิสูงสุด _____ ปริญญาเอก _____ สาขา _____ หลักสูตรและการสอน
สังกัดภาควิชา / คณะ / หน่วยงาน _____ ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์
โทรศัพท์ _____ 02-997-2222 ต่อ 1231

7. สถานที่ทำการทดลองหรือเก็บข้อมูล

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

8. ความสำคัญและที่มาของหัวข้อการวิจัย

ในยุคการสื่อสารไร้พรมแดนภาษาอังกฤษได้ทวีบทบาทสำคัญในฐานะภาษาสากลที่ผู้คนจากทั่วโลกใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร สำหรับวงการศึกษาศึกษา ผู้เรียนมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการค้นคว้าเพื่อเพิ่มพูนความรู้ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการรับผู้เรียนเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาดังนั้นการเตรียมบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทยให้มีความพร้อมทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาต่อทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน (กาญจนา และ ประกายแก้ว, 2543) อีกทั้งการตื่นตัวของ การเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asean Economic Community: AEC) ส่งผลให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกลุ่มประเทศสมาชิก (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554) การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพย่อมเกิดผลดีกับทั้งตัวผู้เรียนจนถึงประเทศชาติ ด้วยเหตุนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสในการสื่อสารเพื่อพัฒนา ทักษะทาง ภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน (ONEC, 2002)

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษข้างต้น การให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นแต่ความเชื่อที่ว่า การจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์อาจเป็นความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) กล่าวว่า ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกับความถูกต้องของภาษาซึ่งสอดคล้องกับ Brown (2004) ที่ว่าความสำคัญของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานที่ขาดไม่ได้ในการเรียนภาษา อย่างไรก็ตามแม้ว่าไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญแต่ต้องทำความเข้าใจถึงเป้าหมายที่แท้จริงของการเรียนการสอนไวยากรณ์ เพราะเป้าหมายหลักคือการทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และมีความหมาย (Pachler, 1999; Celce-Murcia, and Freeman L, 1999; Purpura, 2004; Athmani, 2010)

การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ให้มีประสิทธิภาพย่อมทำให้ข้อความเป็นไปตามที่ผู้เรียนตั้งใจสื่อสาร อีกทั้งยังมีความสำคัญในฐานะที่เป็นส่วนเสริมทักษะทั้งสี่ในด้านของความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หรือรูปแบบของการเรียงคำในประโยค รวมทั้งความสามารถในการดึงเอาความหมาย มาใช้ในการสื่อสารในประโยค ความสามารถดังกล่าวมีความสำคัญต่อเขียนเนื่องจากการเขียนเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ในการใช้ตัวอักษรเป็นสื่อระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เพื่อถ่ายทอดข้อความหรือสาระบางอย่างที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านได้รู้ ได้เข้าใจ ซึ่งการสอนเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ตามมาจากหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกการฟัง พูดและ

อ่านไปแล้วผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ การเขียนจึงเป็นทักษะทางภาษาที่มีความซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่นๆ เพราะการเขียนจะต้องอาศัยความรู้และข้อมูลจากการฟัง การพูด และการอ่าน โดยผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถมากพอ จึงจะสามารถถ่ายทอดความคิดของตน ให้ออกมาเป็นภาษาเขียนที่ตรงกับความต้องการของตนดังนั้นแล้วการเขียนที่มีประสิทธิภาพต้องมีเนื้อหา การวางเนื้อหาที่เป็นเหตุเป็นผล ไล่เรียงตามลำดับอย่างเหมาะสม อีกทั้งผู้เขียนต้องเขียนให้ถูกต้องตามหลักภาษาและสื่อความให้มีความหมาย

แม้หลักสูตรการศึกษาระดับขั้นการศึกษาพื้นฐานไม่ได้มองข้ามความจำเป็นของภาษาอังกฤษ มีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน (พ.ร.บ. วิชา, 2553) และผู้เรียนต้องผ่านการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่าสิบสองปีก่อนเข้าระดับอุดมศึกษาแต่ผู้เรียนกลับไม่สามารถสร้างประโยคให้ถูกต้องหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Yoon et al., 2012) ยกตัวอย่างเช่นเมื่อผู้เรียนต้องการเขียนประโยคที่ต้องการสื่อความว่า “ฉันไม่ไปโรงเรียนเมื่อวานนี้” เป็นภาษาอังกฤษว่า “I no go to school yesterday.” ผู้เรียนกลับมีปัญหาในการสร้างประโยคที่มีถูกต้องตามหลักภาษาในแง่ที่ว่าประโยค ดังกล่าวต้องใช้รูปกริยาช่วยที่เป็นอดีตเพราะเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นและจบไปแล้วและประโยคที่ต้องการคือ “I didn’t go to school yesterday.”

จากผลงานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นว่านักศึกษาชาวไทยระดับปริญญาบัณฑิต เอกวิชาภาษาอังกฤษ จากคณะมนุษยศาสตร์ หรือ คณะศิลปศาสตร์ มีปัญหาในการสร้างประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผลงานวิจัยของนางลักขณ์ ศรีวิชัย (2553) พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 17 คน มีปัญหาในการสร้างประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเช่นเดียวกันกัน ผลการวิเคราะห์พบว่าชนิดของความผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความถี่จากมากไปน้อยโดยสรุปดังนี้ความผิดพลาดในการใช้กาล (Tense) ไม่ถูกต้องร้อยละ 15.76 การใช้กริยาช่วย be (Verb to be) เป็นร้อยละ 13.79 การใช้คำบุพบท (Preposition) ผิดหรือการไม่ใช้คำบุพบท ร้อยละ 11.33 ส่วนความผิดพลาดอื่นๆเช่นการไม่ได้คำกริยาในประโยค (Verb missing) การใช้คำนำหน้านาม (Article) ไม่ถูกต้องหรือไม่ใส่ Article การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา (Subject-verb agreement) ไม่ถูกต้อง และการใช้หน้าที่ของคำ (Part of speech) ไม่ถูกต้อง มีความถี่ที่ใกล้เคียงกันคือระหว่างร้อยละ 5.41 ถึงร้อยละ 8.86 นอกจากนี้ยังพบความผิดพลาดอื่นที่มีระดับความถี่ตั้งแต่ ร้อยละ 1.47 ถึงร้อยละ 3.94 เช่นการใช้ คำว่า Another และ Other ไม่ถูกต้อง การใช้คำคุณศัพท์บอกปริมาณ ไม่ถูกต้อง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของนันทนาวรรณ นันนิตา (2556) พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 เอกวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 7 คน จากวิทยาลัยคูนน้ำปิง มีปัญหาในการใช้ articles singular/plural nouns, subject-verb agreement, และ tenses ในการเขียนเรียงความ

จากผลงานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการใช้ไวยากรณ์ให้มีความหมายและถูกต้องตามหลักภาษา อีกทั้งผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ ในส่วนการประเมินความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ในบริบทงานเขียนของผู้สอบชาวไทยตั้งแต่ปี 2552-2555 ในแบบทดสอบมาตรฐาน TOEFL: PBT (Test of English as a Foreign Language: Paper Based Test) ที่ปรากฏในรายงาน TOEFL Test and Score Data Summary Bulletins มีการเปรียบเทียบผลคะแนนของผู้สอบชาวไทยกับผู้สอบจากประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชียปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้สอบชาวไทยต่ำกว่าผู้สอบจากทุกประเทศ คิดเป็นร้อยละ 48 ปัญหาผู้เรียนไม่สามารถสร้างประโยคที่มีความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์อาจเกิดจากแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่มักเน้นให้ผู้เรียนท่องจำกฎโครงสร้างเป็นหลัก (Yoon et al., 2012) และการสร้างกิจกรรมที่ฝึกเพื่อเอื้อด้าน

ความจำในกฎโครงสร้าง ที่ไม่มีความหมายต่อผู้เรียน (Pongsirivet, 2001 and Lush, 2002) ซึ่งการเรียนการสอนในลักษณะนี้ ไม่พัฒนาให้ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ได้ เพราะไม่เอื้อให้ผู้เรียนทดลองนำไวยากรณ์ไปใช้ในลักษณะของกระบวนการที่มีความหมาย อีกทั้งยังไม่ทำให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของโครงสร้างและความหมาย เนื่องจากการขาดกิจกรรมที่ใช้ในการสื่อสารที่ออกแบบให้ผู้เรียนสังเกตถึงความหลากหลายของโครงสร้างที่มีต่อความหมายในการสื่อสารนอกจากนี้ ยังขาดการปฏิสัมพันธ์และการให้ผลสะท้อนกลับที่มีความหมายระหว่างผู้เรียนด้วยกัน หรือระหว่างผู้เรียนและผู้สอน การปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวมีความสำคัญในแง่ของผู้เรียนที่จะสามารถใช้ไวยากรณ์เรื่องต่างๆ ได้อย่างมีความหมายนั้น ต้องเกิดจากการลองนำไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อสารร่วมกันกับผู้อื่น โดยการใช้ผู้เรียนมีการพูดคุยกันระหว่างกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ไวยากรณ์ที่เรียนไป กับเพื่อนร่วมชั้นช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความตระหนักในความสัมพันธ์ของกฎโครงสร้างและความหมาย (Swain, 1998) จากการศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัย จึงพบว่า แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ และแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนน่าจะเข้ามาช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดขึ้น อีกทั้งสาระสำคัญของแต่ละแนวคิดน่าจะเสริมสร้างความถูกต้องในการเขียน ของนักศึกษาปริญญาบัณฑิตและทัศนคติต่อการเขียนของผู้เรียนให้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดที่ให้ความสำคัญต่อการปฏิสัมพันธ์ที่มีผลในการเสริมต่อความรู้ทางภาษาและการฝึกใช้ความรู้ อย่างมีประสิทธิภาพคือ แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ (Collaborative writing approach) ซึ่งเป็นแนวคิดที่มีที่มาจาก การเขียนเพื่อเรียนรู้ภาษา (Writing to learn language: WLL) ซึ่งมีหลักการและสาระที่สำคัญที่ว่าการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีบทบาทในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนผ่านการแบ่งปันความรู้ทางสังคมและการสร้างความรู้จากความพยายามในการร่วมมือกัน อีกทั้งแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือยังส่งเสริมการควบคุมการใช้กฎโครงสร้างให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าการส่งเสริมหรือฝึกผู้เรียนในการนำความรู้ทางไวยากรณ์ไปสู่การใช้จริงต้องผ่านกระบวนการเขียน (Storch, 2013) อีกทั้งยังส่งเสริมความแม่นยำในการใช้กฎโครงสร้างผ่านการแก้ไขงานเขียนร่วมกันกับคู่เขียนของตน และการให้ผลสะท้อนกลับที่มีความหมายจากคู่เขียน หรือผู้สอน (Mulligan and Garofalo, 2011)

แม้แนวคิดการเขียนแบบร่วมมืออาจส่งเสริมกระบวนการปฏิสัมพันธ์ผ่านการเขียนงานและแก้ไขงานร่วมกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ทางภาษา การฝึกใช้ที่มีความหมายและการเพิ่มความตระหนักในโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ แต่ถึงกระนั้นการเรียนการสอนภาษาในชั้นเรียนนั้นมีข้อจำกัดด้านบริบทจริง (Authentic context) โดย Lave and Wenger (1991) กล่าวว่า การขยายขอบเขตการเรียนภาษาต่างประเทศออกไปนอกห้องเรียนด้วยการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาในการสื่อสารและจัดสภาพแวดล้อมของการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับความเป็นจริงตามบริบทสังคม นำประสิทธิภาพของการฝึกจากประสบการณ์จริงเข้าไปสู่ชั้นเรียน จึงเป็นแนวทางที่เหมาะสมสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ (Lee and VanPatten, 2003)

ในห้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองกว่าทศวรรษที่ผ่านมา การใช้ อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนและการเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นอย่างมากเพราะเทคโนโลยีมีข้อได้เปรียบกว่าสื่อการเรียนรู้อื่น ๆ (Chen, Belkade, and Okamoto, 2004; Eskenazi, 1999; Nelson and Oliver, 1999; O'Dowd, 2003; Pennington, 1996; Toyoda and Harrison, 2002; Warner, 2004)

งานวิจัยหลายเรื่อง (Kern and Warschauer, 2000; Smith, 2003; Sotillo, 2000; Toyoda and Harrison, 2002; Tudini, 2003) สนับสนุนแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน (Technology-enhanced

language learning approach: TELL) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ว่า การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ภาษาที่ให้เทคโนโลยีมีบทบาทในการส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้อื่นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเสริมต่อความรู้ความเข้าใจ อีกทั้งการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ Bush (1997) กล่าวว่าแนวคิดดังกล่าวไม่ใช่แนวคิดที่มองว่าเทคโนโลยีเป็นเพียงเครื่องมือที่ผู้เรียนแค่นำมาใช้ในการเรียนภาษา แต่การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้อื่นผ่านเทคโนโลยีจะช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษา

อินเทอร์เน็ตสามารถทำให้ผู้เรียนฝึกภาษาอังกฤษหรือไวยากรณ์ ได้ตลอด 24 ชั่วโมง (Warschauer, Shetzer และ Meloni, 2000) ซึ่งสามารถทำหน้าที่เป็นเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนสื่อสารระหว่างผู้เรียนและผู้อื่น เช่นเดียวกับผู้เรียนคนอื่นๆ (Vogel, 2001) ข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตเข้าถึงห้องเรียนภาษาที่สองเร็วกว่ารูปแบบของเทคโนโลยีอื่น ๆ เช่นการสื่อสารเช่นโทรศัพท์ หรือ การประชุมทางวิดีโอ (Coiro, 2005; Leu, 2002) นอกจากนี้ อินเทอร์เน็ตขยายความสามารถของผู้เรียนจากรูปแบบการเรียนแบบดั้งเดิมในห้องเรียน โดยผู้เรียนจะสามารถที่จะเรียนรู้เข้าใจและมีปฏิสัมพันธ์กับเทคโนโลยีในทางที่มีความหมายมากขึ้น (Pianfetti, 2001) ผู้เรียนสามารถค้นหาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในปัจจุบันบนอินเทอร์เน็ต ส่งอีเมลไปยังผู้สอนหรือเพื่อน แชนทบน Facebook และอื่น ๆ เนื่องจากอินเทอร์เน็ตมีประโยชน์มากในการเรียนการสอนและการเรียนรู้จึงทำให้มีหลายหลักสูตรในไซเบอร์สเปซที่ได้รับการพัฒนาในรูปแบบของการเรียนการสอนบนเว็บ (WBI) ให้เป็นแหล่งการเรียนรู้ที่มีราคาถูกกว่าโทรศัพท์, วิดีโอ, การเชื่อมต่อดาวเทียมหรือสื่อสิ่งพิมพ์ (Eklund, Garrett, Ryan, and Harvey, 1996) ยกตัวอย่างเช่น สื่อทางภาษาผ่านคอมพิวเตอร์ CBMs รวมถึงสำนักพิมพ์ต่างๆ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (<http://www.cambridge.org>) และ ผู้ให้บริการผู้เชี่ยวชาญทางภาษา ได้แก่ Clarity Software (<http://www.clarity.com.hk/>) (Figura and Jarvis, 2007) นอกจากนี้เว็บไซต์ออนไลน์ทางภาษาที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายที่ให้ผู้เรียนเข้าถึงและทำกิจกรรมในเว็บไซต์ เช่น (<http://a4esl.org/>) สำหรับภาษาอังกฤษทั่วไปและ (<http://www.uefap.com/>) สำหรับภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

การพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้อย่างถูกต้องและมีความหมายและมีทัศนคติที่เป็นบวกต่อการเขียนจำเป็นต้องอาศัยการส่งเสริมกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้อื่นเพื่อเสริมต่อความรู้ อีกทั้งต้องอาศัยการฝึกฝนผู้เรียนให้ทดลองนำความรู้ในกฎโครงสร้างออกไปใช้จริง โดยมีการจัดสภาพแวดล้อมที่มีเทคโนโลยีสนับสนุนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้อื่น รวมไปถึงความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือร่วมกับแนวคิดการเรียนภาษา โดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางไวยากรณ์ในการเขียนและทัศนคติต่อการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขา ภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

9. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือร่วมกับแนวคิดการเรียนภาษา โดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางไวยากรณ์ในการเขียนก่อนและหลังการเรียน
3. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเขียนของผู้เรียนเมื่อมีการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือร่วมกับแนวคิดการเรียนภาษา โดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

10. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ
2. ได้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่สร้างทัศนคติเชิงบวกต่อผู้เรียน

11. แนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical ability) และการเขียน (Writing)

1.1 ความหมายและความสำคัญของความสามารถทางไวยากรณ์

Purpura (2004) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical ability) หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ทางไวยากรณ์อย่างถูกต้องแม่นยำ (Accurately) และมีความหมาย (Meaningfully) ในการทดสอบ (Testing) หรือสถานการณ์การใช้ภาษา (Language-use situations)

Purpura (2004) ได้อธิบายเพิ่มเติมและให้คำจำกัดความกับคำว่า ความสามารถ (Ability) ว่า หมายถึงความสามารถในการใช้โครงสร้างของข้อมูลที่เกี่ยวข้องไว้ในความจำระยะยาว ในขณะที่ความสามารถทางภาษา (Language ability) หมายถึงความสามารถของบุคคลในการใช้ความรู้ทางภาษาหรือการแสดงออกของโครงสร้างที่เกิดขึ้นภายในจิตใจที่เกี่ยวข้องกับภาษา (Bachman and Palmer, 1996)

Purpura (2004) กล่าวว่า ความรู้ทางไวยากรณ์แบ่งออกเป็นสองประเภทคือ Explicit หมายถึง ความรู้ที่ผู้เรียนจำกฎโครงสร้างและนำไปประยุกต์ใช้ได้ (Ellis, 2001) Implicit คือความรู้ทางโครงสร้างของผู้เรียนที่เกิดขึ้นระหว่างการใช้อย่างจริงโดยที่ผู้เรียนจะต้องสังเกตกฎการใช้เหล่านั้นและจำให้ได้เอง (Ellis, 2001) ดังนั้นการวัดและประเมินผู้เรียนว่ามีความรู้ทางไวยากรณ์หรือไม่ต้องพิจารณาทั้ง Explicit และ implicit เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนรู้ได้ระดับที่จำกฎโครงสร้างได้และสามารถนำไปใช้ได้ โดย Explicit อาจวัดด้วย Multiple choices ในขณะที่ Implicit อาจวัดด้วย task ที่ผู้เรียนต้องนำโครงสร้างเหล่านั้นมาประยุกต์ใช้โดยความหมายของความสามารถทางไวยากรณ์ของ Purpura ข้างต้นนั้นสอดคล้องกับ Puengpipattrakul (2007) ที่ให้คำจำกัดความกับคำว่า ความสามารถทางไวยากรณ์ ว่าหมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการใช้กฎทางไวยากรณ์อย่างถูกต้องและมีความหมาย

Grabowski (2007) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางไวยากรณ์เป็นส่วนหนึ่งของความสามารถทางภาษาในการสื่อสาร (Communicative language ability) อันหมายถึงความสามารถที่ผู้เรียนใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีความหมาย และเหมาะสมตามวจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic)

Nakamura (2007) กล่าวว่า ความสามารถทางไวยากรณ์ เกี่ยวข้องกับความแม่นยำที่ผู้เรียนใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ (Form) และความหมาย (Meaning) เมื่อไปสื่อสาร

Silva (2007) ให้คำจำกัดความกับคำว่า ความสามารถทางไวยากรณ์ ว่าหมายถึง ความสามารถในการตระหนักถึงความรู้ทางไวยากรณ์อย่างถูกต้องและมีความหมายในสถานการณ์การใช้ภาษา

Sharpling (2010) กล่าวว่า ความสามารถทางไวยากรณ์ ครอบคลุม กฎทางไวยากรณ์ (Grammatical form) ความหมายทางไวยากรณ์ (Grammatical meaning) และ ความหมายทางวจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic meaning)

Huang (2011) ได้กล่าวว่า ความสามารถทางไวยากรณ์ คือ ความสามารถที่ผู้เรียนใช้เป็นพื้นฐานสำคัญในการสื่อสารและถือเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นต่อสมรรถนะทางการสื่อสาร อันหมายถึงผู้เรียนสามารถใช้

ไวยากรณ์ได้อย่างแม่นยำ (Accurately) มีความหมาย (Meaningfully) และเหมาะสม (Appropriately)

นอกจากนี้การที่ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ได้มีความสำคัญในฐานะที่เป็นส่วนเสริมทักษะทั้งสี่ทักษะในด้านของความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หรือรูปแบบของการเรียงคำในประโยค ตลอดจนวัฒนธรรมในการใช้ภาษา รวมทั้งความสามารถในการดึงเอาความหมายที่เหมาะสมมาใช้ในการสื่อสารในประโยค

การที่ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ ได้เป็นสิ่งสำคัญเพราะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทำหน้าที่บอกผู้เรียนให้เข้าใจถึงกฎต่างๆ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถประเมินความก้าวหน้าทางภาษาของตนเองและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและมีความหมาย (Freeman, 2001)

ดังนั้น การที่ผู้เรียนสามารถท่องจำกฎไวยากรณ์ได้อย่างแม่นยำอาจเป็นเป้าหมายที่สำคัญน้อยกว่าเมื่อเทียบกับการที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไปใช้สื่อสารได้ (Freeman, 2003; Purpura, 2004)

โดยสรุปแล้ว ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical ability) คือความสามารถที่ผู้เรียนนำความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไปสื่อสารโดยมีความหมายตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่างๆ และถูกต้องตามหลักภาษา

1.2 ความหมายและความสำคัญของการเขียน

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540 : 29-30) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ จึงมีความจำเป็นต้องฝึกทักษะทั้ง 4 ไปพร้อมๆ กัน แต่ในที่นี้จะเน้นที่ทักษะการเขียนเพราะเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุดเพราะนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะเขียนหรือถ่ายทอดความคิดความรู้สึกจนผู้อ่านเข้าใจได้

ในการเรียนการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ การเขียนนับเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุด ทั้งนี้เพราะในการฟัง และการอ่านนักเรียนเป็นฝ่ายรับสาร จึงเป็นเพียงแต่ตีความหรือวิเคราะห์ว่ากำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ส่วนในการพูดนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นความรู้สึกโดยอาศัยภาษาและกิริยาท่าทาง แต่ในการเขียนนักเรียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงในทุกๆ เรื่องจึงสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540 : 32) สรุปว่า การเขียนหมายถึง การรวบรวมความคิดความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งข่าวออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่างๆ กัน เพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์ของตน

การเขียนยังเป็นมากกว่าการถ่ายทอดความคิดในลักษณะเดียวกับการพูด เพราะการเขียนประกอบด้วยกระบวนการย่อยๆ ของการเรียงความ (composing process of writing) ได้แก่ การคิด (thinking) การร่าง (drafting) และการทบทวน (revising) ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ต้องได้รับการฝึกฝน มิได้พัฒนาขึ้นได้ตามธรรมชาติ อันทำให้วิธีการถ่ายทอดความคิดทางการเขียนแตกต่างจากการถ่ายทอดความคิดโดยการพูด และการเขียนยังประกอบขึ้นจากทักษะย่อยๆ (micro skills) หลายประการ ได้แก่

- 1) ทักษะการสร้างรูปแบบหน่วยตัวอักษร (graphemes) และการสะกดในภาษา
- 2) ทักษะการเขียนในอัตราเร็วที่มีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์

- 3) ทักษะการเขียนคำหลัก (core words) ที่เป็นที่ยอมรับและใช้รูปแบบการเรียง ลำดับคำที่เหมาะสม
 - 4) ทักษะการใช้ระบบไวยากรณ์ (เช่น เรื่องการใช้กาล) รวมทั้งรูปแบบภาษาและกฎเกณฑ์ที่เป็นที่ยอมรับ
 - 5) ทักษะการแสดงความหมายที่ต้องการเฉพาะอย่าง ในรูปแบบการใช้กฎไวยากรณ์ต่างๆ กัน
 - 6) ทักษะการใช้เครื่องเชื่อมโยงความ (cohesive devices) ในการเขียนข้อความที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน
 - 7) ทักษะการใช้รูปแบบสำนวนภาษา (rhetorical forms) และแบบแผนทางภาษาในการเขียนข้อความที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน
 - 8) ทักษะการเขียนข้อความที่สามารถสื่อสารได้เหมาะสมตามรูปแบบ และวัตถุประสงค์ที่ต้องการ
 - 9) ทักษะการเชื่อมโยงและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ย่อยๆ ในงานเขียนและทักษะการสื่อสารใจความสำคัญ ความคิดสนับสนุนข้อมูลใหม่ ข้อมูลดั้งเดิมการสรุปความจากข้อมูลที่มีและการยกตัวอย่างที่ปรากฏสัมพันธ์กันในงานเขียนออกมาได้
 - 10) ทักษะการแยกแยะความหมายตามตัวอักษรและความหมายโดยนัยในขณะเขียนงาน
 - 11) ทักษะการสื่อความหมายข้อความอ้างอิงเกี่ยวกับวัฒนธรรมได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับบริบทของงานเขียน
 - 12) ทักษะการพัฒนาและใช้กลวิธีการเขียน การขอข้อมูลป้อนกลับจากเพื่อนและผู้สอนและนำข้อมูลป้อนกลับที่ได้มาใช้ทบทวนและแก้ไขงานเขียน
- ลาทูลิปป์ (Latulippe, 1992 : 2) กล่าวถึงความหมายของการเขียน ว่าเป็นวิธีการหรือกระบวนการถ่ายทอดความคิดจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน
- วินเจอร์สกี (Wingerski, 1999 : 4) ให้ความหมายของการเขียน หมายถึง กระบวนการที่ผู้เขียนค้นพบเรียงลำดับ และถ่ายทอดความคิดเพื่อสื่อข้อมูลออกมาให้ผู้อ่านทราบ
- บรุนนิงและฮอร์น (Brunning, & Horn, 2000 : 318) ให้ความหมายว่า การเขียนเป็นกระบวนการของการนำเสนอแนวคิดออกมาในรูปของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของภาษา
- ดังนั้น การเขียน จึงหมายถึง กระบวนการในการนำเสนอความคิด โดยใช้ตัวอักษรเป็นตัวผ่านไปยังกระบวนการในการวางแผน การนำเสนอ และการลำดับความอย่างเป็นระบบ เพื่อการสื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจได้ถูกต้องตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

จากทรรศนะที่มีผู้กล่าวถึงการเขียนไว้มากมาย อาจจำแนกความสำคัญของการเขียนได้ดังนี้

ชี (Chee, 2002) กล่าวว่า การเขียนเป็นหัวใจของการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเนื่องจากเป็นสิ่งที่ต้องกระทำอยู่เป็นประจำ คือการอ่านงานเขียน เขียน และเตรียมงานเขียน การเขียนทำให้ผู้เรียนได้ทำงานที่ท้าทาย ทำให้ผู้เรียนได้ค้นพบตัวเอง คิดเอง และแสดงความคิดออกมาเป็นงานเขียน

โกเบล (Gobel, 2002) กล่าวว่า ความสนใจในการใช้ Internet เพื่อติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก และความต้องการในการใช้คอมพิวเตอร์เพิ่มขึ้น ทำให้การใช้ E-mail ในการติดต่อสื่อสารกันเข้ามามีบทบาทในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้ E-mail ในชั้นเรียน มีทั้งการได้แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันในหมู่ผู้เรียนที่มีวัฒนธรรมต่างกัน

บินเดอ (Binder, 2001) กล่าวว่า การเขียนเป็นหนึ่งในบูรณาการด้านการศึกษา และในการเรียนการสอนภาษาทุกระดับ มักจะผนวกการสอนเขียนไว้ด้วยเสมอ ยิ่งผู้เรียนเรียนในระดับสูงขึ้นไปยิ่งใด ก็ยิ่งต้องเขียนมากขึ้นเท่านั้น ส่วนมากแล้วการกำหนดให้ผู้เรียนเขียนมักจะกำหนดตามหนังสือแบบเรียนที่ใช้กันเท่านั้น โดยการฝึกเขียนจากระดับประโยค ระดับย่อหน้าจนถึงการเขียนบทความทางวิชาการ แม้ว่าผู้เรียนจะฝึกเขียนได้มาก แต่ก็มักทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายเพราะต้องทำตามหนังสือตลอด การทำให้ผู้เรียนสนุกกับการเขียนมากขึ้น สนองความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น จะยิ่งทำให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจ เกิดแรงจูงใจในการเขียน และตั้งใจในการฝึกฝน การเขียนอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้นเช่นกัน เมื่อนั้นการเขียนก็จะไม่เป็นงานที่ยากและน่าเบื่ออีกต่อไป

ด้วยเหตุที่การเขียนมีความสำคัญทั้งในชีวิตประจำวันและการเรียนดังกล่าวข้างต้น โดยเฉพาะในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หากผู้สอนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนของตนให้อยู่ในระดับที่ดีได้แล้ว ก็จะส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะอื่นๆ ดีขึ้นไปด้วย นักการศึกษาในแขนงการเรียนการสอนภาษาและนักภาษาศาสตร์เองก็เห็นความสำคัญของการเขียนในข้อนี้ เป็นเหตุให้มีการศึกษาเพื่อหาวิธีการสอนเขียนที่มีประสิทธิภาพสูงสุดกับผู้เรียน เกิดเป็นแนวคิด (approach) ในการสอนเขียนมากมาย

1.3 องค์ประกอบของความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ข้อมูลจากตำราและเอกสารต่างๆของนักการศึกษาหลายท่านกล่าวว่าองค์ประกอบของความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีดังนี้คือ

1.3.1 ความรู้และความเข้าใจในกฎการใช้และโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Declarative/Explicit knowledge of English grammar)

1) ความหมายของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (English grammar) Swain (1980) กล่าวว่า ไวยากรณ์คือโครงสร้างทางภาษาและอรรถศาสตร์ซึ่งไม่ครอบคลุมถึง วัจนปฏิบัติศาสตร์ ในขณะที่

Stevick (1982) ได้กล่าวไว้ว่า ไวยากรณ์ หมายถึง การอธิบายว่าในภาษาหนึ่งมีการจัดหน่วยเล็กๆ เช่น หน่วยคำที่เป็นแกน หน่วยคำที่ใช้เติมหน้าและเติมท้าย และคำของเสียง ให้อยู่ในโครงสร้างที่ใหญ่กว่า เช่น คำอนุประโยค และประโยค ซึ่งสอดคล้องกับ Canale and Bachman (1990) ที่กล่าวว่า ไวยากรณ์คือโครงสร้างทางภาษาในระดับประโยคเท่านั้น Celce-Murcia และ Hills (1998) ได้แสดงความคิดเห็นว่าไวยากรณ์เป็นกฎเกณฑ์ย่อยที่ควบคุมลักษณะโครงสร้างประโยคของภาษา เป็นกฎเกณฑ์ที่เจ้าของภาษารู้ได้โดยอัตโนมัติ สามารถ

จำแนกแยกแยะได้ว่าประโยคใดถูกต้อง หรือประโยคใดผิดหลักไวยากรณ์ ดังนั้นไวยากรณ์สำคัญต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากไวยากรณ์เป็นคำอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา และเมื่อผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างของภาษาแล้วจะส่งผลให้สามารถจดจำ และนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ จึงเป็นไปได้ที่จะเรียนภาษาโดยปราศจากการเรียนไวยากรณ์ ผู้เรียนที่มีโครงสร้างของภาษา หรือไวยากรณ์ก็จะมีรูปแบบของภาษาอยู่ในสมอง ทำให้การเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น

จินตนา สุจิตานันท์ (2543) กล่าวว่า ไวยากรณ์ หมายถึง กฎเกณฑ์ทางภาษา ในขณะที่ บุญเลิศ วงศ์พรหม (2545) เสนอว่าความรู้ทางไวยากรณ์ หมายถึง กฎเกณฑ์ที่ว่าด้วยรูปและการเปลี่ยนรูปของคำ เช่น eat , ate, eaten หรือเป็นกฎที่ว่าด้วยการเรียงเรียงถ้อยคำเข้าเป็นประโยค เช่น He eats an apple. กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์นั้นเป็นการวิเคราะห์ และอธิบายภาษาที่ใช้อยู่ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

โดยสรุปแล้วผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยไวยากรณ์อันเป็นหลักเพื่อความเข้าใจภาษาที่ถูกต้องตามความหมายที่แท้จริง และอาศัยเป็นเกณฑ์ตัดสินว่าการใช้ภาษาแบบไหนถูกหรือผิดอย่างไร การรู้ศัพท์อย่างเดียวย่อมไม่เป็นการเพียงพอที่จะเรียนรู้ หรือใช้ภาษาได้ดี

2) รายละเอียดของกฎการใช้และโครงสร้างของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ Freeman (1997) กล่าวว่าไวยากรณ์ครอบคลุมสามส่วนหลักคือ โครงสร้างทางภาษา (Linguistic form) ความหมาย (Semantic meaning) และ การใช้อย่างเหมาะสม (Pragmatic use) อันหมายถึงผู้เรียนต้องแม่นยำในการใช้โครงสร้างทางภาษา อีกทั้งต้องใช้อย่างมีความหมายและเหมาะสมตามสถานการณ์

ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Grammatical form) หมายถึง ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษาศาสตร์ในระดับคำ วลี จนถึงประโยค ในขณะที่ ความรู้เกี่ยวกับความหมายทางไวยากรณ์ (Grammatical meaning) หมายถึง ความรู้ถึงความหมายเมื่อโครงสร้างทางไวยากรณ์รวมเป็น คำ วลี หรือประโยค โดยผู้เรียนต้องถึงความหมายที่ต้องการสื่อความออกไป

Marshall (1997) ได้เสนอกฎและโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ความรู้ในกฎการใช้โครงสร้างในภาษาอังกฤษ
2. ความรู้ในการสะกดคำ
3. ความรู้ในการจัดโครงสร้างคำในลำดับที่ถูกต้อง
4. ความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและเหมาะสม

ในขณะที่ LeTournoeau (2001) ได้เสนอประเภทของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ความรู้ด้านประเภทของคำในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Grammatical categories parts of speech) เช่น noun, adjective, adverb, verb, preposition
2. ความรู้ด้านประเภทวลีต่างๆ (Phrase structure) เช่น noun phrases, verb phrases, adjective phrases
3. ความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและสามารถผลิต โครงสร้างและการวางลำดับในประโยค (Constituency) เช่น tree diagram
4. ความรู้ด้านการรวมวลีให้เป็นประโยค (Clauses) เช่น finite, nonfinite
5. ความรู้ที่ว่าวลีสามารถเป็นส่วนใดได้บ้างของประโยคที่มีความหมาย (Grammatical function) เช่น agent of the action, recipient of the action

จากความหมายและรายละเอียดของกฎการใช้และ โครงสร้างของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหมายถึง กฎเกณฑ์ที่ว่าด้วยรูปและการเปลี่ยนรูปของคำ หรือเป็นกฎที่ว่าด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำเข้าเป็นประโยค ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ และอธิบายภาษา โดยผู้เรียนต้องมีความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อสร้างความเข้าใจให้กับผู้อ่าน

1.3.2 ความรู้ในการนำไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไปใช้ (Declarative/Explicit knowledge of English grammar)

กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถจำโครงสร้างและการใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งเข้าใจความหมายของโครงสร้างนั้น และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง มีความหมาย ซึ่งเป็นกระบวนการที่สำคัญที่ผู้เรียนต้องมีเพื่อมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Celce-Murcia, 2001)

เมื่อผู้เรียนสามารถจำและเข้าใจความรู้ทางไวยากรณ์ได้ กระบวนการต่อไปคือ ผู้เรียนต้องสามารถนำความรู้ทางไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับกฎทางไวยากรณ์ไปประยุกต์ใช้ได้ อันหมายถึง ผู้เรียนต้องสามารถเลือกกฎทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง มีความหมาย ซึ่งต้องเกิดจากการฝึกฝน ทดลองใช้ จนเกิดความสามารถในการประยุกต์ใช้ในบริบทต่างๆอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางไวยากรณ์ไปใช้ได้มีความสำคัญต่อการเขียนและการพูด

Bachman and Palmer (1996) และ Purpura (2004) กล่าวว่าความรู้ที่ผู้เรียนต้องมีเพื่อใช้ในกระบวนการจัดเรียงกลุ่มข้อมูลทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยโครงสร้างและกฎในการสร้างประโยคอย่างแม่นยำซึ่งมีประเภทดังนี้

1. ความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและสามารถผลิตลักษณะพิเศษต่างๆในระบบเสียงและระบบการเขียน (Knowledge of phonological or graphological form and meaning) เช่น Prosodic forms (Stress, rhythm, intonation, volume) Sound spelling correspondences (bear/bare) Writing systems

2. ความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและสามารถผลิตลักษณะพิเศษต่างๆในระดับคำตามความหมายที่แท้จริง (Knowledge of lexical form and meaning) เช่น Word formation Parts of speech (Noun, adjective, adverb, verb, preposition)

3. ความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและสามารถผลิตโครงสร้างการผันคำและโครงสร้างในการวางลำดับในประโยค (Knowledge of morphosyntactic form and meaning) เช่น Syntactic structure (tense) Voice, mood, word order Simple, compound, and complex sentences

4. ความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ลักษณะพิเศษต่างๆด้านระบบเสียง คำ และประโยคของภาษาเพื่อที่จะตีความและนำความรู้มาเชื่อมโยงกัน (Knowledge of cohesive form and meaning) เช่น Referential forms Logical connectors

5. ความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำโครงสร้างทางภาษาศาสตร์มาตีความและจัดเรียงข้อมูล (Knowledge of information management form and meaning) เช่น Given/new organization Parallelism

6. ความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและนำโครงสร้างทางภาษาศาสตร์เพื่อเข้าใจสิ่งที่กำลังสื่อสารกันอยู่ (Knowledge of interactional form and meaning) เช่น Communications management strategies (paraphrase, turn-taking)

โดยสรุปแล้วการที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ไวยากรณ์เรื่องใดเรื่องหนึ่งในสถานการณ์การสื่อสารที่แท้จริงได้นั้น ผู้เรียนต้องมีความรู้ทั้งสองประเภทคือ Declarative และ Procedural ซึ่งมีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน

1.4 การวัดผลและประเมินผลความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

1.4.1 วิธีการวัดผลความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

เป้าหมายของการวัดผลและประเมินผลความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษคือประเภทของแบบทดสอบที่หลากหลายเพื่อและประเมินความสามารถดังกล่าวได้อย่างรอบด้านมากที่สุด Bachman and Palmer (1996) และ Purpura (2004) ได้เสนอวิธีการวัดผลและประเมินผลความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

1) แบบทดสอบแบบปรนัย (Multiple-choice (MC) task)

แบบทดสอบแบบปรนัยมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจทางไวยากรณ์ (Testing many discrete features of grammatical knowledge) อีกทั้งง่ายต่อการตรวจและมีความเป็นกลางสูง โดยในขณะที่ผู้เรียนเลือกคำตอบในช่องว่างหรือคำที่ขีดเส้นใต้หรือวลี ผู้เรียนจะต้องเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ถูกต้องหรือเหมาะสมที่สุด ตัวอย่างของแบบทดสอบแบบปรนัย มีดังนี้

ตัวอย่าง 1: Multiple-choice task

Designed to test grammatical form (morphosyntax-word order)

Directions: Circle the correct answer.

A: Can't Tom drive us to the airport?

B: He has to take us all.

(a) such small car (c) a too small car

(b) very small a car (d) too small a car

2) แบบทดสอบแบบปรนัยหาข้อผิดพลาด (Multiple-choice error identification task)

แบบทดสอบแบบปรนัยหาข้อผิดพลาดมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดว่าผู้เรียนสามารถเห็นถึง ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์และแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้หรือไม่ (These tasks are often used in editing to identify grammatical errors) โดยผู้เรียนเลือกคำตอบที่มีตัวเลือกหนึ่งที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และความหมาย ตัวอย่างของแบบทดสอบแบบปรนัยหาข้อผิดพลาด มีดังนี้

ตัวอย่าง 2: Multiple-choice error identification task

Designed to measure grammatical form

Directions: Circle the letter corresponding to the error.

As my car had broken down, I decided to go there by foot.

A B C D

3) แบบทดสอบแบบจับคู่ (Matching task)

แบบทดสอบงานจับคู่จะถูกออกแบบมาเพื่อทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์และยังออกแบบยังเพื่อส่งเสริมให้อ้างอิงและตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองรายการ โดยจะให้ผู้เรียนเลือกจับคู่ให้ถูกต้องจากสองช่องรายการที่เป็นคำ วลี หรือประโยคที่มีการบอกใบ้ไว้ ตัวอย่างของแบบทดสอบแบบจับคู่ มีดังนี้ ตัวอย่าง

3: Matching task

Designed to measure grammatical meaning

Directions: Match the letter of the underlined word(s) with its meaning. Write the letter on line.

Last week while Tom and Jane were having dinner in a restaurant, thieves (a) broke down the front door of their pretty little house, went inside and (b) broke into their safe. Now they're (c) broke.

___ 1. poor ___ 3. enter to steal something

___ 2. make into two or more pieces ___ 4. enter by force

4) แบบทดสอบแบบเติมคำในช่องว่าง (Gap-filling task)

ผู้เรียนเติมคำในช่องว่างในรูปแบบของประโยคหรือบทสนทนาที่มีคำที่ถูกลบ ช่องว่างจะถูกเลือกมาโดยเฉพาะเพื่อทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์ ผู้เรียนจะต้องกรอกคำในช่องว่างด้วยคำตอบที่เหมาะสมสำหรับบริบท งานช่องว่างกรอกถูกออกแบบมาเพื่อวัดความรู้รูปแบบไวยากรณ์และความหมายของผู้เรียน

ตัวอย่าง 4: Gap-filling task

Designed to measure grammatical form and meaning

Directions: Fill in the blank with an appropriate form of the verb.

In about 20 AD Apicius was well known for the cookbooks he (1) _____ in his spare time. He was equally famous for the lavish meals he (2) _____ for his family and guests.

5) แบบทดสอบแบบเล่าเรื่องและการรายงาน (Story-telling and reporting tasks)

แบบทดสอบแบบเล่าเรื่องและการรายงานมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการวัดความสามารถของผู้เรียนในการใช้รูปแบบไวยากรณ์เพื่อที่จะถ่ายทอดความหมายที่หลากหลายทั้งความหมายที่ตรงตัวอักษรหรือมีความหมายเป็นนัย โดยต้องการให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลจากประสบการณ์ของตนเองหรือจินตนาการเพื่อที่จะเล่าเรื่องหรือรายงานข้อมูล

ตัวอย่าง 5: Reporting task

Designed to measure grammatical form and meaning on the sentence and discourse levels

Directions: Part A: Last night there was a break-in at the Santellis'. You are the detective on the case. For each piece of evidence below, make a written speculation about the burglary. Use modals whenever possible.

1. The kitchen lock was forced open and a window was broken.
2. Traces of cookies and milk were found on the kitchen counter.
3. There was a wet towel in the shower.
4. All of Mrs. Santelli's diamonds are missing.

Directions: Part B: Based on the evidence, draw some tentative conclusions about the thief. Write a brief progress report on the situation for a new colleague on the case.

โดยสรุปแล้ว สำหรับการสร้างแบบทดสอบสำหรับการวัดความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (English grammatical ability test) ซึ่งพัฒนามาจาก Framework ของ Bachman and Palmer (1996) และ Purpura (2004) โดยแบบวัดดังกล่าวมี

วัตถุประสงค์เพื่อ (1) วัดความรู้ ความเข้าใจในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (2) วัดความสามารถในการนำไวยากรณ์ไปใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสม

1.4.2 การประเมินผลความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

การประเมินผลความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญ ข้อมูลจากตำราและเอกสารของนักการศึกษาหลายท่านเสนอแนวทางการประเมินผล ดังต่อไปนี้คือ

Bachman and Palmer (1996) และ Purpura (2004) เสนอเกณฑ์การประเมินผลความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ดังต่อไปนี้

1. เกณฑ์การประเมินผู้เรียน แบบการให้คะแนนแบบวิเคราะห์ (Analytic scoring)

ตาราง 2.1 : เกณฑ์การประเมินผู้เรียนแบบการให้คะแนนแบบวิเคราะห์ (Bachman and Palmer, 1996 อ้างถึงใน Purpura, 2004 หน้า 121)

Level of control	Form	Meaning
Complete (5)	Evidence of complete accuracy in these forms; may have minor random errors, but never obscuring meaning.	- The message is completely and clearly conveyed.
Extensive (4)	Evidence of good accuracy in these forms; may have some errors, but meaning is never obscured.	- The message is generally well and clearly conveyed.
Moderate (3)	Evidence of satisfactory accuracy in these forms; has some errors in form. Errors almost never obscure meaning.	- The message is adequately conveyed with some ambiguities.
Limited (2)	Evidence of errors in several target forms; has some errors in form. Errors sometimes obscure meaning.	- The message is sometimes confusing.

None (1)	Evidence of serious errors in form. Errors often obscure meaning.	- The message is barely conveyed or not at all.
-------------	---	---

จากตาราง 2.1 Purpura (2004) กล่าวว่าเกณฑ์การประเมินผู้เรียนแบบการให้คะแนนแบบวิเคราะห์แบ่งตามองค์ประกอบของความสามารถทางไวยากรณ์ อันหมายถึง โครงสร้าง (Form) และ ความหมาย (Meaning)

2. เกณฑ์การประเมินผู้เรียน แบบการให้คะแนนแบบองค์รวม (Holistic scoring)

ตาราง 2.2: เกณฑ์การประเมินผู้เรียนแบบการให้คะแนนแบบองค์รวม (Bachman and Palmer, 1996; Purpura, 2005)

Descriptors	
9-10 Complete	Demonstrate complete grammatical control for the task; full range of grammatical forms; may have a few random minor errors; wide and sophisticated range of vocabulary
7-6 Extensive	Demonstrate extensive grammatical control for the task; large range of grammatical forms; may have some error types that do not impede communication; wide range of vocabulary
5-6 Moderate	Demonstrate moderate grammatical control for the task; limited range of grammatical forms; may have a few errors impede communication; a moderate range of vocabulary
3-4 Limited	Demonstrate limited grammatical control for the task; small range of grammatical forms; may have several error types which impede communication; a moderate range of vocabulary
1-2 None	Demonstrate poor grammatical control for the task; extremely limited range of grammatical forms; may have several error types which often impede communication; a limited range of vocabulary

จากตาราง 2.2 Purpura (2004) กล่าวว่าเกณฑ์การประเมินผู้เรียนแบบการให้คะแนนแบบองค์รวมเป็นการให้เกณฑ์ประเมินความสามารถทางไวยากรณ์ โดยการพิจารณาโครงสร้าง (Form) และ ความหมาย (Meaning) พร้อมกัน

2. แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ (Collaborative writing approach)

2.1 ความหมายของแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ

Bosley (1989) กล่าวว่า แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือคือการทำงานร่วมกันของผู้เรียนเพื่อผลิตงานเขียนร่วมกัน โดยมีความรับผิดชอบในกลุ่มเป็นหลัก

Ede and Lunsford (1990) กล่าวถึงแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือในแง่มุมมองที่มีลักษณะพิเศษ 3 ประการ คือ

- (1) การปฏิสัมพันธ์ในทุกขั้นตอนในกระบวนการเขียน
- (2) อำนาจในการตัดสินใจร่วมกันและความรับผิดชอบสำหรับการผลิตงานเขียน
- (3) การผลิตผลงานเอกสารที่ได้รับการเขียนออกมาหนึ่งชิ้น

Schrage (1994) นิยามแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือว่า เป็นกระบวนการที่ผู้เข้าร่วมทำงานด้วยกันและปฏิสัมพันธ์กันตลอดกระบวนการเขียนซึ่งก่อให้เกิดการวางแผน การสร้างไอเดีย ความตั้งใจใน การวางโครงสร้างของงานเขียน การแก้ไข และ ปรับปรุงงาน โดยกระบวนการดังกล่าวนี้ไม่ใช่แค่การแลกเปลี่ยนความคิดแต่ยังเป็นการเจรจาที่เกิดขึ้นเมื่อมีความพยายามที่จะสร้างความเข้าใจและสิ่งที่ต้องการแสดงออกร่วมกัน

Hirvela (1999) กล่าวว่า แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือเป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือสนับสนุนในการเขียนร่วมมือกัน Stahl (2006) กล่าวว่า ผลผลิตที่ได้จากระบวนการเขียนแบบร่วมมือนั้นคืองานเขียน (Text) ที่มีการผลิตร่วมกันและแบ่งปันความคิดซึ่งกันและกัน โดยงานเขียนดังกล่าวไม่สามารถทำให้เสร็จสมบูรณ์ได้โดยบุคคลเพียงคนเดียวได้ นอกจากนี้งานเขียนที่ผลิตออกมานั้นจะถือว่าเป็นเจ้าของร่วมกันของผู้เขียนนั่นเอง

Mulligan and Garofalo (2011) กล่าวว่า แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ หมายถึง แนวคิดที่ให้ผู้เรียนสองคนหรือสมาชิกในกลุ่มย่อยช่วยกันสร้างงานเขียนเพื่อเรียนรู้ภาษาร่วมกัน

Storch (2012) กล่าวว่า แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือหมายถึงการร่วมกันเป็นเจ้าของงานเขียน โดยผู้เขียนสองคนหรือมากกว่านั้น โดยแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือรวมไปถึงการแก้ไขงานเพื่อน และการวางแผนร่วมกับเพื่อน

Storch (2013) ได้ให้ความหมายแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือไว้ว่า การเป็นเจ้าของงานเขียนร่วมกันโดยนักเขียนสองคน หรือมากกว่านั้น Storch (2013) กล่าวเพิ่มเติมว่าการเขียนแบบร่วมมือต้องเกิดจากการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอน ไม่ใช่เพียงขั้นใดขั้นหนึ่งของกระบวนการเขียนเท่านั้น การที่ให้ผู้เรียนแก้ไขงานเขียนที่ตนเองไม่ได้ผลิต หรือประเภทกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนและกระบวนการเขียนก็ยังคงเป็นของ นักเขียนเพียงคนเดียว ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือความเป็นเจ้าของงานเขียนจะเป็นของนักเขียนคนใดคนหนึ่งแทนที่จะเป็นเจ้าของร่วมกัน

โดยสรุปแล้ว แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือหมายถึงแนวคิดที่ว่า การประยุกต์ใช้ความรู้ทางไวยากรณ์เกิดขึ้นจากการฝึกสร้างเป็นประโยคผ่านกระบวนการเขียนกับคู่เขียนของตนในฐานะการเป็นเจ้าของงานเขียนร่วมกัน อีกทั้งความรู้ความเข้าใจทางไวยากรณ์เกิดขึ้นได้ดียิ่งขึ้นเมื่อผู้เรียนเสริมต่อความรู้กับผู้อื่นผ่านการ

ปฏิสัมพันธ์และการให้ผลสะท้อนกลับ โดยการแก้ไขงานเขียนของกลุ่มของตนทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักและการสังเกตเห็นถึงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

2.2 ความสำคัญของแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ

Johnson and Johnson (1998); Raimes, (1998); Reid and Powers, (1993); Rollinson, (2005) ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและสนับสนุนแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือเพราะเป็นที่ยอมรับว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมีงานเขียนที่คุณภาพดีขึ้น (Storch, 2005) นอกจากนี้ผู้เรียนได้ความรู้ที่เพิ่มขึ้นจากกระบวนการเขียน (Donato, 1994; Storch, 2005) และแรงจูงใจในการเรียนที่เพิ่มขึ้น (Kowal & Swain, 1994; Swain & Lapkin 1998) อีกทั้งผู้เรียนได้โอกาสในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ซึ่งมีความสำคัญอย่างสูงในงานเขียน (Swain & Lapkin, 1998)

Storch (2012) กล่าวว่าความสำคัญของแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือไม่ใช่ผลงานที่เขียนด้วยกัน แต่เป็นการรวบรวมความรู้ที่ผู้เรียนอาจไม่สามารถทำได้เพียงคนเดียว ผลลัพธ์จากกิจกรรมตามแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือไม่ใช่แค่งานเขียนร่วมกัน แต่ยังเป็นการสร้างปัญญาร่วมกันที่เกิดจากเมื่อคนสองคนหรือมากกว่านั้นเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งงานเขียนที่เกิดขึ้นไม่อาจสำเร็จได้จากการทำงานคนเดียว ต้องร่วมมือการสร้างงานเขียนจนจบ (Stahl, 2006) Storch (2013) กล่าวว่าในบริบทของการเรียนรู้ภาษาที่สอง แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือทำให้เกิดปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา ยกตัวอย่างเช่น การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ การพัฒนาการแสดงออกทางความคิด การเข้าใจไวยากรณ์บางเรื่องได้ดีขึ้น หรือ การควบคุมการใช้ไวยากรณ์ได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

โดยสรุปแล้ว ความสำคัญของแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ คือ เป้าหมายที่ว่าความรู้ทางภาษาเกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเมื่อผลิตผลงานเขียน อีกทั้งการให้ผลสะท้อนกลับก่อให้เกิดความตระหนักและการสังเกตเห็นถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นและยังเป็นการฝึกให้ผู้เรียนแก้ไขงานได้ด้วยตนเอง

2.3 แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานของแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ

หลังจากศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัย พบว่าแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือมาจากแนวคิดและทฤษฎี ซึ่งส่งผลต่อความสามารถทางไวยากรณ์ ดังต่อไปนี้

2.3.1 การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction)

แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือมีรากฐานจากทฤษฎีของไวโกตสกี (1978) ที่ว่าการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีส่วนสำคัญในการเสริมต่อความรู้ของผู้เรียนเมื่อได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่นที่เป็นผู้เชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ที่มากกว่า จากสาระสำคัญดังกล่าวเมื่ออยู่ในบริบทของเรียนรู้ภาษาที่สอง การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียนและคู่เขียนจะช่วยพัฒนาความแม่นยำในการใช้ภาษาของผู้เรียน ในแง่มุมที่ว่าผู้เรียนที่มีความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ที่ดีกว่าจะช่วยผู้เรียนที่เป็นคู่เขียนอีกคนให้มีความรู้ความเข้าใจทางไวยากรณ์ที่ดีขึ้น (Gillian and Neomy, 2012, Alegria de la Colina & Garcia Mayo, 2007; Donato, 1994; Kim, 2008; Kuiken & Vedder, 2002a; Nassaji & Tian, 2010; Storch, 2002; Swain, 1998; Swain, 2000; Swain, 2006; Swain, 2010; Swain & Lapkin, 1998; Swain & Lapkin, 2001; Swain & Lapkin, 2002; Swain, Lapkin, Knouzi, Suzuki, & Brooks, 2009)

Smith and McGregor (1992) กล่าวว่าการศึกษาที่ผู้เรียนสองคนเขียนงานร่วมกันนั้นต้องมีปฏิสัมพันธ์กันในทุกๆ ขั้นตอนซึ่งถือเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนของตนเอง อันสอดคล้องกับสาระสำคัญของ Vygotsky (1978) ในเรื่องของพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development)

การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ในกระบวนการเขียนร่วมกัน หมายถึง การให้การช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุน ขณะที่อยู่ในระหว่างการเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการเขียนอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจในการเขียนภายในตนให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ได้ (Internalization) ซึ่งถือเป็นการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน ให้ก้าวไปสู่ขั้น หรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป (Potential Development Level) จากระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (Actual Development Level) ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถกำกับตนเองในการเรียนรู้ และมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น (Raymond, 2000)

Kuiken and Vedder (2002) กล่าวว่า การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและคู่เขียนในแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือนี้ทำให้ผู้เรียนทั้งคู่ได้พูดคุยร่วมกันถึงโครงสร้างทางภาษา เนื้อหา และกระบวนการเขียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ Kuiken and Vedder อธิบายต่อการร่วมมือกันเพื่อผลิตงานเขียนทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักในกฎไวยากรณ์ที่ลึกซึ้งขึ้นและเป็นการกระตุ้นกระบวนการทางปัญญาที่อาจจะทำให้เกิดความรู้ในไวยากรณ์เรื่องใหม่ อีกทั้ง Meta-talk หรือการการพูดคุยร่วมกันของผู้เรียนสองคน หรือมากกว่านั้นขึ้นไปสามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและความหมาย และส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง

2.3.2 การให้ผลสะท้อนกลับ (Feedback) และการแก้ไขงานของคู่เขียน (Peer editing)

การให้ผลสะท้อนกลับในกระบวนการเขียนร่วมกันนี้มีผลในแง่ดีต่อผู้เรียนในความแม่นยำทางไวยากรณ์ Storch (2005) พบว่าการที่คู่เขียนสามารถผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพมากกว่าทั้งในด้านเนื้อหาและความแม่นยำทางไวยากรณ์ อีกทั้งผู้เรียนยังรู้สึกเป็นบวกเกี่ยวกับประสบการณ์การเขียนร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Storch and Wigglesworth (2007) ที่กล่าวว่า การเขียนร่วมกันช่วยผู้เรียนให้มีโอกาสในการปฏิสัมพันธ์ในแง่บวกของการเขียน ความแม่นยำในการใช้ไวยากรณ์เกิดขึ้นได้ดีขึ้นเมื่อผู้เรียนทั้งคู่ได้รับโอกาสในการให้และได้รับผลสะท้อนกลับทางภาษา ซึ่งเป็นโอกาสที่ไม่มีเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเขียนงานคนเดียว

การได้รับผลสะท้อนกลับมีรากฐานจากทฤษฎีของ Long (1983) ที่กล่าวว่า การปฏิสัมพันธ์ที่เน้นความสำคัญในด้านความหมายและการสื่อสารเป็นลำดับแรก ในขณะที่ให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งในการเน้นลักษณะสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์นั้น ใช้วิธีการสร้างหรือดึงความสนใจของผู้เรียนให้เกิดขึ้นกับรูปแบบภาษา (Form) ในขณะที่ผู้เรียนกำลังใช้ภาษาในการสื่อสาร

Long (1996) ได้ปรับการต่อรองความหมายมาใช้ในลักษณะที่แตกต่างออกไปจากเดิมกล่าวคือใช้เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยวิธีการปรับแต่งการใช้ภาษาของผู้เรียนเพื่อให้เกิดความถูกต้องและเพื่อให้ข้อมูลในการใช้ภาษานั้นเป็นข้อมูลภาษาเข้าใจได้ หน้าที่อีกประการหนึ่งของการต่อรองความหมายคือ การสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดขึ้นต่อรูปแบบภาษา ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Schmidt (1990) ที่สรุปไว้ว่าวิธีการสร้างความสนใจของผู้เรียนภาษาที่สองให้เกิดขึ้นกับโครงสร้างไวยากรณ์ทำให้ผู้เรียนสามารถสังเกตเห็นโครงสร้างไวยากรณ์ที่ตนใช้ขณะกำลังใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งทักษะการสังเกตนับว่าเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาด้วย

Storch and Wigglesworth (2010) กล่าวว่า ความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ของผู้เรียนที่เขียนงานร่วมกันมีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นเมื่อได้รับผลสะท้อนกลับจากผู้สอนเนื่องผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่ตนเองสร้างขึ้น และการได้รับผลสะท้อนกลับจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ไวยากรณ์ไปด้วย

นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้แก้ไขงานเขียนของกลุ่มเขียนของตนยังเป็นการเพิ่มความตระหนักในความรู้จักความเข้าใจในโครงสร้างภาษาซึ่งผู้เรียนอาจจะไม่เคยสังเกตเมื่อเขียนงานของตนเองคนเดียว (Mulligan and Garofalo, 2011) โดยการแก้ไขงานเขียนของกลุ่มเขียนของตนก่อให้เกิดการปรับปรุงงานอย่างมีความหมาย (Hansen and Lui, 2005; Storch, 2005; Swain and Lapkin, 1998)

2.4 หลักการของแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ

การพัฒนาผู้เรียนให้สามารถสร้างประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษาและมีความหมายนั้นมา จากแนวทางที่ผู้เรียนเรียนรู้ไวยากรณ์ไปกับการทำงานบางอย่างที่ทำให้ผู้เรียนมีการทดลองใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และทำให้ผู้เรียนเกิดการสังเกตกฎโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Schrage, 1994) อีกทั้งการให้ผลสะท้อนกลับจากผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญต่อผู้เรียนกลับเมื่อผู้เรียนมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์โดยการพูดประโยคที่ผิดนั้นแล้วเปลี่ยนใช้ให้ถูกหลักภาษา นอกจากนี้ผู้เรียนต้องฝึกใช้กฎโครงสร้างทางไวยากรณ์เพราะการผลิตประโยคออกมาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อผู้เรียนในการทดลองใช้ความรู้ทางไวยากรณ์เหล่านั้นและสำหรับการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการเลือกกฎทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง มีความหมาย โดยการให้ผู้เรียนมีการพูดคุยร่วมกัน

เนื่องจากพัฒนาการการเรียนรู้ไวยากรณ์จะเกิดขึ้นได้ดีเมื่อผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันแล้วและการปฏิสัมพันธ์เปรียบเสมือนกับเครื่องมือทางปัญญาที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ไวยากรณ์ (Mulligan and Garofalo, 2011; Storch, 2013)

เนื่องจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีบทบาทในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนผ่านการแบ่งปัน ความรู้ ทางสังคม และการสร้างความรู้จากการร่วมมือกัน (Freeman, 2001; Nassaji and Fotos, 2011) อีกทั้งผู้เรียนเกิดความสามารถในการใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สองของความสามารถทางไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกฝนในการเลือกหรือตั้งกฎโครงสร้างเหล่านั้นออกมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับสาระสำคัญของแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือที่ว่าส่งเสริมหรือฝึกผู้เรียนในการนำความรู้ทางไวยากรณ์ไปสู่การใช้จริงต้องผ่านกระบวนการเขียนซึ่งทำให้ความรู้ทางภาษาเพิ่มขึ้น อีกทั้งผู้เรียนจะให้ความสนใจและความสำคัญต่อการใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และสามารถถ่ายโยงการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไปใช้อย่างเหมาะสม

ท้ายที่สุดแล้ว ความตระหนักและการสังเกตเห็นถึงความแตกต่างของไวยากรณ์ภาษาแม่และไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเมื่อผลิตงานเขียน และส่วนที่สำคัญอีกประการคือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทดสอบความรู้ ความเข้าใจในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับผู้เรียน (DeKeyser, 1998)

จากการสังเคราะห์ข้อมูลจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและแนวคิดพื้นฐานของแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ ทำให้ได้หลักการสำคัญของแนวคิดแบบร่วมมือ ดังนี้

1. การเสริมต่อความรู้ทางไวยากรณ์ระหว่างการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในการเขียนงานร่วมกันทำให้ ผู้เรียนเขียนได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
2. การฝึกใช้ไวยากรณ์ผ่านการเขียนทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ไวยากรณ์อย่างมีความหมาย
3. การแก้ไขงานเขียนของผู้อื่นและการได้รับผลสะท้อนกลับทำให้ผู้เรียนมีความแม่นยำทางไวยากรณ์

2.5 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ

ข้อมูลจากตำราและเอกสารต่างๆของนักการศึกษาหลายท่านเสนอถึงแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ ดังต่อไปนี้

Mulligan and Garofalo (2011) ได้สรุปและเสนอขั้นตอนการเรียนการสอนตามแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนเลือกคู่ที่จะทำงานเขียนร่วมกันด้วยตนเองและแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนตัวเพื่อช่วยในการนัดพบนอกชั้นเรียนได้ง่ายขึ้น

2. เมื่ออยู่ในห้องเรียน ผู้เรียนทั้งคู่ช่วยกันระดมสมองในหัวข้อของงานเขียนและช่วยกันจัดระเบียบข้อมูลเข้าเป็นกลุ่มที่เป็นไปได้ด้วยกัน (Coherent groupings)

3. ผู้เรียนทั้งคู่ช่วยกันหาข้อมูลและเก็บข้อมูลเพิ่มเติม (Information gathering) นอกห้องเรียนเพื่อสนับสนุนงานเขียน

4. ในชั้นเรียน ผู้เรียนทั้งคู่ช่วยกันวางโครงงานเขียน (Outlining) วางแผน (Planning) และเริ่มเขียนงานร่างแรก (Crafting of the first draft) ผู้เรียนต้องส่งรายละเอียดในโครงของงานเขียน (Outlines) ก่อนส่งงานเขียนร่างแรก

5. ผู้สอนให้คำแนะนำหลังจากอ่านรายละเอียดในโครงของงานเขียน (Outlines with pertinent comments)

6. ผู้เรียนทั้งคู่เริ่มทำงานของงานเขียนร่างแรก โดยผู้เรียนทั้งคู่แบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน เช่นผู้เรียน A รับหน้าที่พิมพ์งานเขียนร่างแรกและตรวจสอบงานตามใบประเมินที่ผู้สอนให้ ในขณะที่ผู้เรียน B ทำหน้าที่แก้ไขงานเขียนร่างแรก โดยการแก้ไขต้องใช้ปากกาสีเพื่อชี้ให้เห็นถึงส่วนที่แก้ไขไปหลังจากนั้น ผู้เรียน B ต้องตรวจสอบกับใบประเมินว่าตนได้อ่านงานเขียนของตนเองครบถ้วนแล้ว ซึ่งเป็น กระบวนการช่วยผู้เรียนในการแก้ไขงานที่มีข้อผิดพลาดทางตัวสะกดและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ อีกทั้งทำให้ผู้เรียนมั่นใจในการเรียบเรียงทางความคิดและโครงสร้างเรียงความที่ดูมีเหตุมีผล จากนั้นผู้เรียนทั้งคู่ต้องส่งงานเขียนร่างแรกพร้อมกับใบประเมิน

7. ผู้สอนให้คำแนะนำในงานเขียนร่างแรกอีกครั้ง โดยตรวจสอบความถูกต้องและบอกถึงข้อผิดพลาดทางตัวสะกดและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ อีกทั้งการเรียบเรียงทางความคิด

8. ผู้เรียนทั้งคู่ช่วยกันแก้ไขงานที่มีข้อผิดพลาดทางความคิดและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอีกครั้งเพื่อส่ง เป็นร่างสุดท้าย (Final draft) แต่ผู้เรียน A และ ผู้เรียน B ต้องสลับหน้าที่กัน อันหมายถึง ผู้เรียน B จะเป็นคนพิมพ์ ในขณะที่ ผู้เรียน A จะเป็นผู้ที่แก้ไขให้ถูกต้อง

9. รับการประเมินโดยพิจารณาจากคุณภาพของงานเขียน (Quality of their essay)

10. เริ่มงานเขียนชิ้นใหม่ โดยผู้เรียน B และ ผู้เรียน A ต้องสลับหน้าที่กัน อันหมายถึง ผู้เรียน A จะเป็นคนพิมพ์ ในขณะที่ ผู้เรียน B จะเป็นผู้ที่แก้ไขให้ถูกต้องกันอีกครั้ง

3. แนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน (Technology-enhanced language learning: TELL)

ความนิยมของการใช้งานอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยจำนวนของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลกมีถึง 1,574,313,184 ในปี 2009 (Internet World Stats, 2009) นอกจากนี้ ในโลกไซเบอร์ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่ใช้มากที่สุดสำหรับการสื่อสารที่มีจำนวนผู้ใช้ถึง 452 ล้านคน (Internet World Stats, 2009) ของนักวิจัยเกิดความสนใจว่าอินเทอร์เน็ตสามารถใช้เป็นช่องทางในการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษที่จะฝึกภาษากับผู้ที่ใช้ที่แตกต่างกันทั่วโลก (Yang and Chen, 2008) เทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตเปลี่ยนแปลงวิธีที่ผู้คนอาศัยและมี

บทบาทสำคัญในด้านการศึกษา ในทางทฤษฎีการใช้เว็บในการเรียนการสอนภาษาและการเรียนรู้ อาจจะเกี่ยวข้องกับหลายทฤษฎีในการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การเรียนการสอนบนเว็บที่มีบทบาทที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ทางภาษาใหม่ เทคโนโลยี Web 2.0 เช่น Facebook และบล็อกสามารถสร้างชุมชนของการปฏิบัติที่ช่วยให้ผู้เรียนที่จะสนทนาร่วมเจรจาและหารือเกี่ยวกับการเรียนรู้ของพวกเขากับผู้สอนและเพื่อน

3.1 ความหมายของแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

Bush and Terry (1997) เสนอแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนและให้ความหมายว่าแนวคิดที่ผู้เรียนเรียนภาษาโดยมีบริบทของคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีเกี่ยวข้องเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษา Bush (1997) กล่าวเพิ่มเติมว่าแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนคือแนวคิดที่เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังสามารถปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนคนอื่นผ่านการใช้คอมพิวเตอร์ในบริบทการทำงาน

Lian (2002) ให้ความหมายของแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนว่าเป็นแนวคิดที่เทคโนโลยีพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาและช่วยสนับสนุนการเพิ่มความตระหนักทางภาษาของผู้เรียน Oxford (2004) ให้ความหมายแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนว่าเป็นแนวคิดที่กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์อันเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา โดย Oxford (2004) กล่าวเพิ่มเติมว่าแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนนั้นเป็นมากกว่าการมองเทคโนโลยีแค่เครื่องมือแต่เป็นแนวคิดที่ส่งเสริมการเรียนรู้รายบุคคลและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้อื่นเพื่อเสริมต่อความรู้ทางภาษา

Villalon, Ortega and Villalon (2010) กล่าวว่าแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนหมายถึงแนวคิดที่ว่าเทคโนโลยีสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ภาษาและสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ Yang and Chen (2007) การเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนเป็นการเรียนการสอนภาษาผ่านการสื่อสารทาง อีเมล การประชุมทางวิดีโอ การทำงานผ่านเว็บ ในขณะที่บางการศึกษาได้มุ่งเน้นองค์ประกอบที่เฉพาะเจาะจงของทักษะการใช้ภาษา (กล่าวคือ การอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน) หรือ ตระหนักทางวัฒนธรรม และ บางส่วนมีการรายงาน การรับรู้ของผู้เรียน หรือ ผู้สอนของการเรียนรู้ภาษาที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง

โดยสรุปแล้ว จากความหมายทั้งหมดสรุปได้ว่า แนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนหมายถึงแนวคิดที่ว่าผู้เรียนเรียนรู้ไวยากรณ์ได้ดีเมื่อเทคโนโลยีเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิสัมพันธ์เพื่อเสริมต่อความรู้ทางไวยากรณ์กับผู้อื่นและการให้ผลสะท้อนกลับที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเทคโนโลยีที่มีการจัดเนื้อหาทางไวยากรณ์ที่หลากหลายในเวปไซต์หรือโปรแกรมช่วยสอนภาษายังสนับสนุนผู้เรียนที่มีความต้องการและแบบแผนการเรียนรู้ที่แตกต่างกันในการเรียนรู้ไวยากรณ์เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ไวยากรณ์ อีกทั้งการประยุกต์ใช้ไวยากรณ์และความสามารถเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้ฝึกใช้ไวยากรณ์ออกไปในรูปแบบของการเขียนอีเมล Discussion boards หรือ Blogs

3.2 ความสำคัญของแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

การใช้เทคโนโลยีมีผลดีมีเดียเพื่อช่องทางในการสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งความสนใจในช่องทางดังกล่าวมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา โดยผลวิจัยหลายเรื่อง แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้ภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน สามารถอำนวยความสะดวก

สะดวกในการสื่อสาร ลดความวิตกกังวล ส่งเสริมให้มีการอภิปราย พัฒนาการเขียน ปลูกฝังการเรียนรู้ เพิ่มแรงจูงใจของผู้เรียน อำนวยความสะดวกในการรับรู้ข้ามวัฒนธรรมและปรับปรุงทักษะการเขียน แนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนมีความสำคัญยิ่งในระบบการศึกษาภาษาต่างประเทศปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับอุดมศึกษา (Phadvivubulya, 2006) ในแง่ของการรวมแนวคิดดังกล่าวเข้าสู่ชั้นเรียนที่มีการเรียนการสอนในห้องเรียนแบบดั้งเดิมซึ่งมีการสนับสนุนโดยกิจกรรมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐาน หรือ กิจกรรมออนไลน์ซึ่งสามารถแทนที่เวลาในห้องเรียนได้ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลทางการเงินหรือเหตุผลในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้สถาบันการศึกษาหลายแห่งมองว่าการใช้เทคโนโลยีเป็นทางแก้ปัญหาของการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 โดยภาควิชาสอนภาษาต่างประเทศมีการใช้การเรียนการสอนแบบออนไลน์อันมีเหตุผลในการเพิ่มการเข้าถึง จำนวนผู้เรียน และ ทักษะการถ่ายโยง

งานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนที่มีต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนช่วยทำให้ผลการเรียนและแรงจูงใจของผู้เรียนดีขึ้น อีกทั้ง การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน (Saucers and Walker, 2004)

Hunter (2011) พบว่า สภาพแวดล้อมการเรียนภาษาผ่านเทคโนโลยีจะช่วยให้ผู้เรียน ประสบความสำเร็จมากขึ้นเมื่อมีการทำงานร่วมกัน โดยใช้เทคโนโลยีใหม่มาช่วยสนับสนุน โดยประโยชน์จากการทำงานร่วมกันแบบออนไลน์ทำให้ผู้เรียนได้ข้อเสนอแนะ (Feedback) และการแก้ไข (Revision) ที่สะดวกสบายมากขึ้น และเวลาตอบสนอง (Time response) ได้เร็วขึ้น อีกทั้งอาจเพิ่ม แรงจูงใจ และความคิดสร้างสรรค์ (Lam and Pennington , 1995)

Blake (1998) กล่าวว่า เทคโนโลยีที่มีความยืดหยุ่นและหลากหลายเช่นการใช้เว็บ, CD-ROM โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โปรแกรมและการสื่อสารบนเครือข่ายจะอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษาที่ดีที่สุด (McAdoo, 2000; van Lier, 1998) ดังนั้นแล้ว ความสนใจที่เพิ่มขึ้นอย่างมากในการใช้คอมพิวเตอร์ในห้องเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจึงมีมากขึ้นอย่างรวดเร็ว การใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลางในการสื่อสารได้รับการสนับสนุนจากงานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการต่อรองทางความหมาย (Negotiation of meaning) (Hatch, 1978; Long, 1981) และความสำคัญการปฏิสัมพันธ์โดยมีคอมพิวเตอร์เป็นฐานต่อการอำนวยความสะดวกของการรับรู้ภาษาที่สอง (Chun, 1994; Kern, 1995)

ดังนั้นเทคโนโลยีอาจจะเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ความคล่องแคล่วและความสามารถของนักเขียนในการผลิตงานที่มีความหมาย ด้วยความหลากหลายของเครื่องมือเช่นเดียวกับวิธีที่มีการบูรณาการเทคโนโลยีที่มีศักยภาพซึ่งจำเป็นต่อการช่วยเหลือผู้เรียนเพื่อช่วยการเรียนรู้ภาษาที่สอง

3.3 แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานของแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

หลังจากศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัย พบว่าแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนมีรากฐานจากแนวคิด ทฤษฎีดังต่อไปนี้

3.3.1 แนวคิดการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social constructivist theory)

ทฤษฎีของการเรียนรู้ภาษาที่อยู่บนหลักการของการเรียนการสอนภาษาที่เทคโนโลยีสนับสนุนเกี่ยวข้องกับทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social constructivism) โดยเป็นทฤษฎีที่แพร่หลายที่มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ออนไลน์ (Bonk and Wisher, 2000) หลักของทฤษฎีคือการสร้างความรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการทำงานร่วมกับผู้อื่นเช่นเดียวกับการสื่อความหมายของประสบการณ์และความรู้ก่อนหน้า (Bonk and Wisher,

2000; Brunner, 1960; Vygotsky, 1978) ผู้เสนอทฤษฎีเชื่อว่าการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันหรือผู้สอนด้วยความร่วมมือและการแบ่งปัน ผู้เรียนจะสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ โดยอาศัย "ชุมชนของการปฏิบัติ หรือ Communities of practice(Dougiamas, 2000; Lave and Wenger, 1991)

ชุมชนของการปฏิบัติสามารถเกิดขึ้นบนเว็บที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เกิดขึ้นผ่านเครื่องมือเครือข่ายเช่น เว็บไซต์, เว็บบล็อก, Facebook (LeFoe, 1998) Facebook เป็นเทคโนโลยี Web 2.0 ที่เน้นการสร้างชุมชนของการปฏิบัติและให้ทางเลือกสำหรับผู้เรียนที่จะใช้เว็บไซต์เครือข่ายทางสังคมในรูปแบบที่สร้างสรรค์และมีประโยชน์ อีกทั้งยังมีบทบาทที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้องค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับภาษาเป้าหมายถ้าพวกเขาใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ภาษา (EDUCAUSE, 2006) ในประเทศไทยพบว่าจำนวนของผู้ใช้ Facebook ถึง 5,143,240 คน ในเดือนกันยายน 2010 (Wongreanthong 2010) นี้การจัดอันดับที่ 21 ของประเทศไทยในการจัดอันดับโลกของจำนวนผู้ใช้ Facebook (Wongreanthong 2010) ด้วยจำนวนนี้พบว่าผู้ที่มีอายุ 18 และ 24 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ใช้ Facebook คิดเป็น 37% ของจำนวนทั้งหมด เพราะกลุ่มอายุนี้เป็นวัยของผู้เรียนที่ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และ Facebook รวมอยู่ในการศึกษาครั้งนี้เป็นหนึ่งในเครื่องมือเครือข่ายสังคมที่อาจนำมาใช้เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางไวยากรณ์ โดยสรุปแล้ว หลักการสำคัญของแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนภายใต้กรอบแนวคิดการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมนั้น คือ เทคโนโลยีมีบทบาทในการเรียนรู้ภาษาผ่านการจัดกิจกรรมที่มีเทคโนโลยีเป็นสื่อกลางในการส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้อื่นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเสริมต่อความรู้ความเข้าใจ และการที่ผู้เรียนได้จะได้ข้อเสนอแนะที่มีความหมาย และการแก้ไข ที่สะดวกมากขึ้น และเวลาตอบสนอง ได้เร็วขึ้น

3.3.2 คอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนภาษา (Computer-Assisted Language Learning)

1.ความเป็นมาของแนวคิดทฤษฎี

คอมพิวเตอร์ช่วยเรียนภาษา หรือ CALL (Computer-Assisted Language Learning) มีการพัฒนามาเป็นเวลากว่า 30 ปี ควบคู่ไปกับการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี ทฤษฎีการเรียนรู้และแนวการสอนภาษา (Torut, 2000) โดย Warchauer (1996) ได้แบ่งช่วงเวลาในการพัฒนาคอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนภาษาออกเป็น 4 ยุค ดังนี้

1) คอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนภาษายุคพฤติกรรมนิยม หรือ Behavioristic CALL การเรียนภาษาในยุคนี้ได้แนวคิดมาจากแนวการสอนแบบพฤติกรรมนิยม แนวการสอนแบบฟัง-พูด และแนวการสอนแบบโครงสร้าง ยึดหลักการที่ว่า การเรียนรู้ภาษาเกิดจากการเลียนแบบและฝึกฝนจนเป็นนิสัย โดยให้ความสำคัญกับสิ่งเร้า การตอบสนองและการเสริมแรงคอมพิวเตอร์เปรียบเสมือนเครื่องมือช่วยสอนใน การส่งเสริมความถูกต้องในการใช้ภาษาที่มุ่งให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ และ เรียนรู้ด้วยตนเองผ่านคอมพิวเตอร์

2) คอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนภาษายุคภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative CALL) เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1970-1980 โดยมีความเชื่อในแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีหลักในการเรียนรู้ภาษาคือ ให้ความสำคัญกับหน้าที่ของภาษาโดยเน้นการนำภาษาไปใช้การใช้ภาษาในบริบทและถือว่าความสามารถในการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ใช้คอมพิวเตอร์ในการสื่อสารมากกว่าการทำแบบฝึกหัด จัดกิจกรรมทุกอย่างบนจอคอมพิวเตอร์ และ ในยุคนี้มีการนำคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล (Personal computer) มาใช้

3) คอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนภาษายุคบูรณาการสื่อประสม (Integrative CALL:multimedia CD - ROM) หลักในการเรียนภาษานี้ขึ้นอยู่กับที่การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยเน้นการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ใช้

เนื้อหาที่เป็นจริงและเป้าหมายสูงสุดในการเรียนภาษาอยู่ที่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา คำนี้ถึงองค์ประกอบในการเรียนรู้ภาษา เช่น อายุ ความสนใจ รูปแบบการเรียนรู้ เป็นต้น ครูเปลี่ยนบทบาทจากผู้สอน กลายมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน วัตถุประสงค์ของการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนการสอนภาษาก็เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับคอมพิวเตอร์ รวบรวมสื่อประสมไว้ด้วยกัน จัดสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงในการเรียนรู้ภาษาโดยเน้นเนื้อหาและมีการใช้ทักษะ ทางภาษา ทั้ง 4 ทักษะ

4) คอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนภาษาคุณบูรณาการอินเทอร์เน็ต (Integrative CALL Internet) ในยุคนี้การเรียนภาษาจะยึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีหลักสำคัญในการเรียนภาษาคือ เน้นการใช้อินเทอร์เน็ตในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เชื่อว่าการเรียนภาษา ต่างประเทศเป็นการเรียนรู้เนื้อหาของภาษาโดยการมีส่วนร่วมอย่างมีจุดหมายและมีผลย้อนกลับ หลักสูตรเปลี่ยนแปลงได้ ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก แบบเรียนเป็นแหล่งของความรู้คู่กับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ จุดประสงค์ในการใช้ คอมพิวเตอร์เพื่อให้ผู้เรียนได้ติดต่อสื่อสารกันเองทั่วโลก ได้ดาวน์โหลด ค้นคว้าและแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ผ่านทางอินเทอร์เน็ต สร้างแรงจูงใจในการเรียนโดยใช้ การติดต่อสื่อสารที่เป็นจริง

2. เป้าหมายของแนวคิดทฤษฎี

ในการนำคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมาใช้ในการเรียนการสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายหลายประการ ซึ่ง ผ่าน บาลโพธิ์ (2539) และประพัฒน์ พวงทอง (2539) อ้างถึงใน สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2542) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการใช้ไว้ ดังนี้

1) เพื่อฝึกความคล่อง เนื่องจากความคล่องแคล่ว เป็นองค์ประกอบที่สำคัญตาม แนวการสอน การเรียน จึงสามารถใช้กับผู้เรียนที่เรียนเก่งและไม่ค่อยสนใจ โดยที่ผู้เรียนเก่งก็ไปฝึกเพิ่มเติมด้วยตนเองและสำหรับผู้เรียนที่ไม่ค่อยสนใจ ก็ให้ผู้สอนป้อนความรู้ให้ในระหว่างที่มี การเรียนการสอน

2) เพื่อเป็นแหล่งความรู้ ผู้เรียนสามารถหาความรู้ได้จากกิจกรรมและสื่อการเรียนต่างๆ ได้หลากหลายไม่จำเป็นที่จะต้องรอรับความรู้จากผู้สอนโดยตรงเสมอไป ซึ่งถือเป็นข้อดีของบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังสามารถบรรจุเนื้อหา เพิ่มตัวอย่างแบบฝึกหัดและอาจ มีแบบทดสอบทบทวนเนื้อหา ดังนั้นการสอนด้วยคอมพิวเตอร์จึงสามารถป้อนความรู้ที่น่าสนใจ น่าติดตาม และให้ข้อมูลย้อนกลับได้อย่างรวดเร็ว

3) เพื่อเป็นสิ่งเร้า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนการสอนนอกจากการนำเสนอ เนื้อหาแล้วยังสามารถสอดแทรกภาพและข้อความเคลื่อนไหว เพลง Sound effects และสีสรรที่ หลากหลาย เพื่อเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนและกระตือรือร้นหรือทำกิจกรรมต่างๆ

4) เพื่อการทดสอบและประเมินผล ผู้สอนสามารถสอดแทรกแบบทดสอบท้ายเนื้อหา ซึ่งอาจจะมีทั้งข้อแนะนำในการทำแบบทดสอบ ตัวอย่าง ตัวแบบทดสอบ กำหนดเวลา และ บทเรียนยังสามารถรายงานผลการทดสอบได้ทันทีหากต้องการ นอกจากนี้อาจใช้ประโยชน์เสนอแนะ หลังจากทำแบบทดสอบ ซึ่งเป็นการกระตุ้นและชี้แนวทางให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ตั้งใจ ขยัน หมั่นเพียรในการเรียน และการทำกิจกรรมมากขึ้น

5) เพื่อฝึกความแม่นยำ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนการสอนสามารถช่วยใน การนำเสนอการฝึก นำสนใจสอดแทรกให้เข้ากับเนื้อหาที่น่าฝึก และสามารถย้อนกลับไปเริ่มใหม่ ได้อีกโดยไม่รู้เบื่อ ผู้เรียนก็จะเกิดทักษะและเกิดความแม่นยำในที่สุด

6) เพื่อเป็นเครื่องมือหรือสิ่งอำนวยความสะดวก ผู้สอนสามารถบรรจุเนื้อหาได้เป็น จำนวนมาก เนื่องจาก แผ่นดิสก์ 1 แผ่น สามารถบรรจุได้ตั้งแต่ 360 KB ถึง 1.44 KB จะเห็นว่า แผ่นดิสก์สามารถเก็บข้อความจาก หนังสือได้เป็นเล่ม นอกจากนี้ยังสามารถจัดแบ่งเนื้อหาเพื่อ การเรียนการสอนได้เป็นตอนๆ ไป การค้นหาที่ง่าย อีกทั้งสามารถสร้างแบบทดสอบและตรวจสอบให้ คะแนนหลังการทดสอบได้อีกด้วย นับว่าเป็นเครื่องมือและ สิ่งอำนวยความสะดวกต่อผู้เรียนอย่างมาก

7) เพื่อสอนเนื้อหาที่ไม่ยาวเกินไป กล่าวคือ หากมีเนื้อหาที่ต้องการสอนตามด้วย แบบฝึกหัดหรือการทดสอบ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถบอกผู้เรียนได้ทันทีว่าคำตอบของ ผู้เรียนถูกต้องหรือไม่ หรืออาจเก็บ บันทึกข้อมูลนั้นไว้จนกว่าผู้เรียนต้องการทราบ บาง โปรแกรมอาจ ประเมินผลการเรียนของผู้เรียนด้วยว่าอยู่ใน ระดับใด

8) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่ผู้เรียนจะต้องใช้ ต่อไปในอนาคต บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจะเอื้อต่อการศึกษาด้วยตนเองเพราะคอมพิวเตอร์ สามารถโต้ตอบ บันทึกข้อมูล และแสดงผลสิ่งที่เรียน ไปได้อย่างรวดเร็ว

3. การพัฒนาทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดียและอินเทอร์เน็ตเพื่อการเรียนรู้ภาษา แนวคิดการเรียนภาษา โดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนมีพื้นฐานมาจากการพัฒนาทางเทคโนโลยีสองทางด้วยกันคือ คอมพิวเตอร์ มัลติมีเดีย และอินเทอร์เน็ต (Phadvibulya, 2006) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) เทคโนโลยีมัลติมีเดีย หรือ CD-ROM ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงสื่อที่หลากหลายได้แก่ text ภาพ เสียง animation และวิดีโอ ผ่านเครื่องเล่นเครื่องเดียว สิ่งที่ทำให้ multimedia resources มีประสิทธิภาพมากกว่าเดิม อัน หมายความว่า multimedia resources ถูกเชื่อมเข้าด้วยกันและผู้เรียนสามารถเลือกทางที่ตนเองต้องการเพียงใช้ เมาส์เลื่อนลูกศรและคลิกเลือก

Warschauer (1996) กล่าวว่า การใช้ hypermedia มีผลดีต่อการเรียนรู้ภาษาหลายประการ ข้อดีประการแรกคือ การทำให้เกิดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่ authentic เพราะว่าการฟังดูรวมเข้ากับการเห็น เหมือนกับโลกของความจริง ข้อดีประการที่สองคือ ทักษะทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน ง่ายต่อการรวมกันไว้ในหนึ่งกิจกรรม ข้อดีประการที่สาม คือผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียนรู้ของตนเองอย่างเต็มที่ เพราะผู้เรียนสามารถเดินหน้า ถอยหลัง หรือข้าม โปรแกรมไปอันที่ตนเองสนใจได้อย่างเสรี และประโยชน์ข้อสุดท้ายคือ ผู้เรียนสามารถได้เรียนรู้ทักษะทั้งสี่ พร้อมไปกับการฝึกฝนพร้อมคำอธิบายที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างภาษา คำศัพท์ การออกเสียง หรือ คำถามที่ทำให้ ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ที่เหมาะสม

2) อินเทอร์เน็ต

การผลักดันให้รวมเทคโนโลยีเข้าไปในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นถือเป็นแนวโน้มที่มีมากขึ้น อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นแล้ว ห้องเรียนภาษาต่างประเทศจึงได้เห็นการพัฒนาที่ยิ่งใหญ่ในการใช้เครื่องมือเพื่อเสริม และเติมเต็มการเรียนการสอน โดยการพัฒนาแต่ละครั้งนั้นจะทำให้ศักยภาพของเครื่องมือและ โปรแกรมต่างๆมี มากขึ้นไปอย่างไม่รู้สิ้นสุด

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศสามารถมีการเข้าถึงข้อมูลและการปฏิสัมพันธ์ อีกทั้งผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ โดยตรงกับผู้เรียนคนอื่นหรือเจ้าของภาษาโดยตรง ไม่แพง และสะดวกสบาย ตลอด 24 ชั่วโมง จาก โรงเรียน ที่ทำงาน หรือ ที่บ้าน

การสื่อสารนี้สามารถเป็นได้ทั้ง asynchronous ซึ่งให้ผู้ใช้สามารถมีเวลาในการแต่งข้อความได้ตามที่ต้องการ หรือแบบ synchronous โดยใช้โปรแกรม เช่น MOOs ซึ่งให้ผู้คนจากทั่วโลกสามารถสนทนากันได้อย่างต่อเนื่อง โดยการพิมพ์คีย์บอร์ด นอกจากนี้ยังเป็นการสื่อสารแบบหลายทาง อันหมายถึงการสื่อสารจากผู้เรียนคนเดียว ไปสู่กลุ่มย่อย จนถึงกลุ่มบุคคลมากมายนอกห้องเรียนในระดับนานาชาติ

3) การใช้ network technology ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1. เครื่องมือใหม่ที่ใช้ในการเรียนการสอน

Online applications ที่ใช้ผ่านคอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลางมีดังต่อไปนี้ Email, Threaded discussion boards, Wikis and blogs, Instant messaging , Chat rooms

2. การใช้ภาษาแบบใหม่ CMC เป็นทางเลือกใหม่ในการสื่อสารและมีลักษณะที่เป็นทั้งการพูดและการเขียน ซึ่งถูกเรียกว่า ภาษาเขียนที่เกิดขึ้นในบทสนทนาที่เกิดจากการพิมพ์อย่างต่อเนื่อง (Brunner and Whitemore, 1991) และเป็นลูกครึ่งพันธุ์ผสมระหว่างการสื่อสารที่เขียนและพูด

3. วิธีการเรียนรู้แบบใหม่

Warschauer (1996) กล่าวว่า เครื่องข่ายการเรียนรู้ผ่านคอมพิวเตอร์มีศักยภาพที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนหากผู้เรียนใช้ได้อย่างเหมาะสม โดยเครือข่ายดังกล่าวจะช่วยผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันในห้องเรียนเดียวหรือจากหลายห้องเรียนทั่วโลก

3.3.3 การเรียนการสอนผ่านเว็บ (Web-based instruction)

Thanawan Suthiwartnarueput (2012) กล่าวว่า การเรียนการสอนบนเว็บเป็นเรียนการสอนออนไลน์ที่มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาแต่ทำให้การเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น แต่ยังไม่ให้ออกาสผู้เรียนที่จะศึกษาทุกที่ทุกเวลา ด้วยเทคโนโลยีเว็บผู้เรียนไม่ได้ไปเยี่ยมชมแหล่งการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจริง แต่พวกเขาสามารถค้นหาข้อมูลหรือเนื้อหาที่ปัจจุบันพื้นที่ใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของพวกเขาที่บ้าน นอกจากนี้เว็บการเรียนการสอนที่ใช้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสอนด้านต่างๆของภาษาเช่น ไวยากรณ์ การเขียน การพัฒนาการเรียนการสอน ไวยากรณ์บนเว็บ Pacheco (2005) ให้แนวทางสำหรับการสร้างเว็บไซต์สำหรับการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

1. การออกแบบเนื้อหาทางไวยากรณ์กับบริบท ผ่านวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและการใช้ภาษา

2. การนำเสนอโครงสร้าง ด้วยแผนภูมิไวยากรณ์และคำอธิบาย

3. ในส่วนกิจกรรมการฟังที่ผู้เรียนได้ฟังการสนทนาสั้นๆที่หลากหลาย บทสัมภาษณ์

4. ในส่วนกิจกรรมการอ่านที่ผู้เรียนได้อ่านเนื้อเรื่องสั้นๆที่หลากหลายเช่นบทความจากหนังสือพิมพ์ที่มีข้อมูลที่มีความหมาย

5. ในส่วนกิจกรรมการเขียน ผู้เรียนสามารถฝึกเขียนโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่มีความหมายที่กำหนด

6. จัดให้มีกิจกรรมเสริมและการเชื่อมโยงเว็บเพื่อเสริมสร้างการฝึกปฏิบัติในไวยากรณ์การฟัง การอ่าน และการเขียน

7. จัดให้ผู้เรียนมีการทดสอบตัวเองเพื่อที่จะเห็นความคืบหน้าของพวกเขาในการเรียนรู้

ตามเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นในการออกแบบเว็บที่จะสอนไวยากรณ์ Pacheco (2005) แนะนำ NetGrammar (<http://www.netgrammar.le.ucr.ac.cr>) ที่ผู้เรียนสามารถฝึกโครงสร้างทางไวยากรณ์ Pacheco (2005) กล่าวว่า เป็น

เว็บไซต์ที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเองเพราะมันจะช่วยให้ผู้เรียนฝึกโครงสร้างใหม่ในบริบทที่หลากหลาย

การเรียนการสอนบนเว็บเป็นเว็บไซต์ที่ออกแบบเพื่อเสริมการเรียนการสอนและการเรียนรู้ภาษาซึ่งจะรวมถึงการแนะนำการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียน ที่มีคุณสมบัติเฉพาะที่ทำให้แตกต่างจากการเรียนการสอนแบบดั้งเดิม (Cunningham and Billingsley, 2006)

1. สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายที่มีไว้บนเว็บที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการของผู้เรียน
2. ผู้เรียนสามารถเข้าถึงทุกเว็บทุกเมื่อที่พวกเขาต้องการ
3. การเรียนการสอนบนเว็บส่งเสริมการเรียนการสอนที่แตกต่างของแต่ละบุคคลเพราะผู้เรียนที่แตกต่างกันสามารถเรียนรู้ในรูปแบบของตัวเอง
4. เว็บเพจสามารถใช้ในการจัดกิจกรรมทั้งในห้องเรียนถ้าโปรเจกเตอร์คอมพิวเตอร์เชื่อมต่อกับเครือข่ายคอมพิวเตอร์
5. การเรียนการสอนบนเว็บสามารถแทนที่สื่อการเรียนรู้แบบดั้งเดิมเช่น สมุด ตำรา และ กระดานดำ
6. ไม่ต้องใช้เวลามากในการพัฒนาการเรียนการสอนบนเว็บ เพราะมีงานหลายอย่างที่คุณสอนได้เข้าร่วมในเช่น การวางแผนบทเรียน ให้คำแนะนำ ให้ตัวอย่างและการประเมินการเรียนรู้
7. การเรียนการสอนบนเว็บส่งเสริมการพัฒนาอาชีพ ผู้สอนจะทันกับเทคโนโลยีใหม่และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรในเวลาเดียวกัน
8. เว็บที่มีแหล่งของข้อมูลขนาดใหญ่ เช่น ข่าวใหม่ ข้อมูลพื้นฐานต่างๆ แผนที่ รูปภาพและวิดีโอ ทั้งหมดเหล่านี้สามารถใช้ในการสร้างบทเรียนที่เกี่ยวข้องที่จะทำให้การเรียนรู้ที่น่าสนใจมากขึ้นในทันทีและที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของผู้เรียน
9. เว็บเป็นประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนที่จะเลือกหัวข้อที่เฉพาะเจาะจงตามความสนใจของพวกเขา
10. เว็บสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายของการศึกษาโดยการเปลี่ยน ตำรา สมุด งานเอกสารและอื่น ๆ ที่สื่อการเรียนที่ใช้กระดาษเป็นหลัก
11. เว็บเป็นเครื่องมือที่สามารถบูรณาการกับประสบการณ์โลกแห่งความจริงเพราะมีข้อมูลพื้นฐานและอำนวยความสะดวกในการสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนและให้ความรู้เพิ่มเติม
12. เว็บเป็นทรัพยากรสำหรับสถานศึกษาเพราะสามารถปรับปรุงได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
13. การเรียนการสอนบนเว็บสามารถเข้าถึงได้ง่ายเพราะพวกเขาต้องการเพียงเว็บเบราว์เซอร์การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต และปลั๊กอินฟรีสำหรับเนื้อหาพิเศษ
14. การเรียนการสอนบนเว็บสามารถรองรับการมาตรฐานแห่งชาติสำหรับการรวมเทคโนโลยีในด้านการศึกษา
15. พ่อแม่ผู้ปกครองของผู้เรียนสามารถมีส่วนร่วมได้อย่างอิสระในการศึกษาของผู้เรียน พวกเขาสามารถเห็นและลองกิจกรรมในเว็บไซด์และเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับความคาดหวังของผู้สอน
16. เว็บจะช่วยให้ผู้เรียนทันกับการทำงานของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้ที่ทำหนังสือหาย แผ่นงานหรืองานที่ได้รับมอบหมาย พวกเขาสามารถสื่อสารกับเพื่อนของพวกเขาและกับผู้สอนที่จะขอความช่วยเหลือการเรียนรู้ถึงแม้ว่าพวกเขาจะอยู่ที่บ้าน

17. เว็บสามารถมาพร้อมกับเว็บของสถานศึกษาซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับการอำนวยความสะดวกในการมีส่วนร่วมและการส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมของผู้เรียน

18. เว็บสามารถสร้างเป็น โครงการปิดท้ายที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าสู่การสร้างเว็บซึ่งอาจช่วยให้พวกเขามีความเข้าใจมากขึ้นและยังเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ของพวกเขา

โดยสรุปทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นทฤษฎีที่มีความเชื่อว่าความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนมีตั้งแต่เกิดและจะพัฒนาต่อไปเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ทฤษฎีนี้มุ่งเน้นไปที่การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ผู้เรียนจะต้องทำงานร่วมกันกับเพื่อนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ที่ต้องการ เว็บไซท์ที่มีบทบาทเป็นแหล่งการเรียนรู้ภาษาที่เมื่อผู้เรียนมีข้อสงสัยบางอย่างในใจของพวกเขา เว็บไซท์จะเป็นแหล่งที่ให้ข้อมูลที่พวกเขาสามารถค้นหาบนเว็บ ด้วยความพร้อมของแหล่งต่างๆของข้อมูลที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเองและนี่สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.3.4 การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous learning)

การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous learning) หมายถึงการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมแสดงกับการเรียนรู้ของตนเอง พวกเขามีโอกาสมากขึ้นที่จะแบ่งปันความคิดของพวกเขาและเจรจาต่อรองกับความต้องการการเรียนรู้ของพวกเขากับคนอื่น (Nowlan 2008)

การเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถเพิ่มแรงจูงใจ (Motivation) เพราะผู้เรียนสามารถจัดการการเรียนรู้ของพวกเขาในทางที่พวกเขาต้องการนอกเหนือจากห้องเรียนดั้งเดิม พวกเขาสามารถที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมในแหล่งการเรียนรู้ภาษา อีกทั้งผู้สอนสามารถใช้ความหลากหลายของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเช่นการเขียนบันทึก, การใช้อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีหรืออื่น ๆ เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Little, 2010) การบันทึกการเรียนรู้เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะภาษาของพวกเขาเช่นเดียวกับการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Little, 2010)

ปัจจุบันมีการเพิ่มขึ้นของการใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตในการเรียนภาษา ผู้เรียนสามารถกำหนดเขียนบันทึกสะท้อนบนเว็บบล็อกซึ่งจะช่วยให้อื่น ๆ ที่จะให้ความคิดเห็น ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นดังกล่าวในการปรับปรุงความสามารถในการเขียน รวมไปถึงการใช้ไวยากรณ์ของพวกเขา นอกจากนี้ผู้สอนสามารถใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์อื่น ๆ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองเพราะว่าเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต เช่น Twitter, Facebook และ MySpace ให้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ช่วยให้พวกเขาได้รับข้อมูลใหม่, แชนท์, และหารือกับผู้ใช้อื่น ๆ ทั่วโลก ลักษณะเหล่านี้สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ความสามารถภาษาของพวกเขาเกินกว่าห้องเรียนปกติ (Little, 2010)

เว็บเบราว์เซอร์ที่ทันสมัยบนเว็บที่ผู้เรียนสามารถเรียนออนไลน์ได้อย่างง่ายดายและต่อมาได้พัฒนาทักษะทางภาษาของพวกเขาผ่านกระดานสนทนา, บล็อกโต้ตอบและฟอรัมออนไลน์ พวกเขาสามารถดาวน์โหลดเพลงภาษาอังกฤษ, ภาพยนตร์ออกใหม่และรายการโทรทัศน์ที่ช่วยให้พวกเขาได้รับการสัมผัสกับ สำเสียงที่แตกต่างกันและการแสดงออกจากเจ้าของภาษา นอกจากนี้ในปัจจุบันมี Facebook, MySpace และ Second life ที่สามารถสร้างความตระหนักเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาและเกี่ยวข้องกับผู้เรียนในชุมชนเครือข่ายสังคม (Nowlan 2008) Second life เป็นโปรแกรมฟรีที่ช่วยให้ผู้เรียนสร้างสภาพแวดล้อมของตัวเองเสมือนที่พวกเขาสามารถพูดคุยโต้ตอบจริงที่มีกว่า 12 ล้านรายทั่วโลก (Nowlan 2008) ด้วยโปรแกรมนี้ผู้เรียนสามารถสร้างชื่อและ Avatar สำหรับตัวเอง พวกเขาสามารถตอบสนองความต้องการและความสนใจกับผู้อื่นที่มีความคิดที่คล้ายกันแบ่งปัน

พวกเขาสามารถปรับปรุงทักษะการพูดของพวกเขาผ่านเสียงสนทนาโดยไม่มีแรงกดดันหรือความวิตกกังวลที่พวกเขามีประสบการณ์ในห้องเรียนจริง ในขณะที่ Facebook และ MySpace สามารถช่วยให้ผู้เรียนนำเสนอตัวเองโดยใช้ภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้ยังมีวิธีการทางเทคโนโลยีอื่น ๆ ที่สามารถช่วย ผู้เรียนปรับปรุงความสามารถทางภาษาของพวกเขาเช่นเดียวกับการส่งเสริมการเรียนรู้อิสระเช่น Skype iChat MSN Yahoo บล็อก แบบทดสอบออนไลน์และพอดคาสต์ (Nowlan, 2008)

โดยสรุปแล้ว การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาของตนเอง พวกเขาจำเป็นต้องมีแรงจูงใจภายใน อันหมายความว่าพวกเขาได้เรียนรู้ภาษาโดยไม่มีแรงกดดันหรือการบังคับจากผู้อื่น เทคโนโลยี Web-based เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน (Li, 2005) ผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านทางอินเทอร์เน็ต พวกเขาสามารถใช้ Facebook สำหรับการอภิปรายในหัวข้ออย่างกับผู้อื่น นอกจากนี้ในการสื่อสารออนไลน์ผู้เรียนที่มีความอายที่จะแสดงความคิดของพวกเขาในห้องเรียนจริงสามารถหลีกเลี่ยงความกังวลแต่มีความกล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษ

3.4 หลักการสำคัญของแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

AlKahtani (1999) กล่าวว่าประสิทธิภาพของเครื่องคอมพิวเตอร์และการเรียนการสอนการเรียนรู้ภาษาบนเว็บสามารถส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียน เช่นเดียวกับความสามารถทางไวยากรณ์ นอกเหนือจากนี้ Pacheco (2005) แสดงให้เห็นว่าเว็บไซต์ เช่น <http://www.elfs.com/> จะช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงการออกเสียงและไวยากรณ์ของพวกเขา Pacheco ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการเรียนการสอนบนเว็บสามารถบูรณาการทักษะการใช้ภาษาในทางที่มีความหมาย อีกทั้งทักษะภาษาแบบบูรณาการช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ด้วยความมั่นใจมากขึ้น นอกจากนี้ผ่านทางเว็บ ผู้เรียนจะได้รับการเพิ่มขีดความสามารถส่วนบุคคลและการศึกษาในความสำเร็จ (Pacheco, 2005)

การเรียนการสอนไวยากรณ์ผ่านเว็บไซต์มีประโยชน์มากเนื่องจากเว็บไซต์ให้โอกาสผู้เรียนในการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ที่เฉพาะเจาะจงโดยเฉพาะอย่าง (Pacheco, 2005) หนึ่งในเว็บไซต์ที่มีประโยชน์ที่รวมถึงการฟังการอ่านและการเขียนทักษะกับการสอนไวยากรณ์เป็น NetGrammar (Pacheco, 2005) NetGrammar ไม่ได้ใช้ทั่วไปสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่ยังมีบทบาทในห้องเรียนปกติ ที่ถูกสร้างขึ้นด้วยความเชื่อว่าถ้าผู้เรียนมีโอกาสที่จะฝึกไวยากรณ์ในหลายบริบท มันจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในหลักไวยากรณ์ ด้วยเหตุนี้ NetGrammar เสนอแบบฝึกหัดที่ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความรู้ทางไวยากรณ์ใหม่แล้วนำไปใช้อย่างถูกต้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่มีเทคโนโลยีสนับสนุนบนเว็บโดยใช้ร่วมกับอีกสองเทคโนโลยี Web 2.0 รวมทั้ง Facebook และเว็บบล็อก ซึ่งถูกนำมาใช้เป็นวิธีการสอนไวยากรณ์ ในระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนได้รับอนุญาตให้เขียนความคิดเห็นโพสต์ปัญหาของพวกเขาในการเรียนรู้หรือแชทกับเพื่อนหรือผู้สอนเกี่ยวกับบทเรียนตามเว็บผ่าน Facebook สำหรับเว็บบล็อก ก็ถูกจัดให้สำหรับผู้เรียนซึ่งเป็นพื้นที่อิสระที่จะฝึกใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษผ่านการเขียนเพื่อที่จะประเมินความคืบหน้าของพวกเขาในความสามารถทางไวยากรณ์

จากการศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ทฤษฎีของการเรียนการสอนภาษา ผู้วิจัยพบว่าแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนเกี่ยวข้องกับหลักการของทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เว็บมีบทบาทในการสนับสนุนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้อื่น (Dillenbourg and Schneider, 1995) นอกจากนี้การเรียนการสอนบนเว็บ

และอีกสองเทคโนโลยี Web 2.0 (Facebook และเว็บบล็อก) เป็นแหล่งความรู้ทางภาษาที่ช่วยให้ ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ไปอีกขั้นอย่างมีศักยภาพ (Lamberg and Walker, 1996; Vygotsky, 1978) เว็บมีทั้งเครื่องมือสื่อสารอินเทอร์เน็ตแบบดั้งเดิมเช่นอีเมล, กลุ่มข่าว, Internet Relay Chat และ MOOS และชุมชนเสมือนจริงของผู้เรียนในกลุ่มที่ทำงานร่วมกันที่มีขนาดเล็กสามารถบรรลุเป้าหมายร่วมกันในการเรียนรู้ (Dillenbourg and Schneider, 1995) สำหรับเทคโนโลยี Web 2.0 เช่น Facebook และเว็บบล็อก ผู้เรียนสามารถแบ่งปันความคิดของพวกเขาและได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากคนรอบข้างอื่นเช่นผู้สอนหรือผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่จะช่วยส่งเสริมความรู้ในไวยากรณ์

จากการสังเคราะห์ข้อมูลจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและแนวคิดพื้นฐานของแนวคิดการเรียนรู้ภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน ทำให้ได้หลักการสำคัญ ดังนี้

1. แหล่งการเรียนรู้ภาษาในเว็บสนับสนุนผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน
2. การใช้เว็บเพื่อเรียนรู้ภาษาทำให้ผู้เรียนเกิดการกำกับการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
3. สภาพแวดล้อมออนไลน์มีลักษณะยืดหยุ่นทางด้านเวลาและสถานที่ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา
4. การเสริมต่อความรู้ทางภาษาเกิดขึ้นได้ดียิ่งขึ้นเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับผู้อื่นออนไลน์อย่าง อิสระ
5. การฝึกประยุกต์ใช้ความรู้ทางภาษาในบริบทจริงเกิดขึ้นผ่านการใช้คอมพิวเตอร์และเว็บออนไลน์
6. การได้รับผลสะท้อนกลับเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วผ่านการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นฐาน

3.5 การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดการเรียนรู้ภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านเสนอหลักการและแนวทางการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้ภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนไว้ดังนี้ Jung and Kim (2004) กล่าวถึงแนวทางการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้ภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุนไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนมีโอกาสในการปฏิสัมพันธ์กันและเจรจาแลกเปลี่ยนความหมาย (Interact and negotiate meaning) โดยผู้สอนมีการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการให้ผู้เรียนตอบคำถามซึ่งช่วยกระบวนการการเรียนรู้ภาษาจากเจ้าของภาษา
2. ผู้เรียนการปฏิสัมพันธ์กันในภาษาเป้าหมายกับผู้ฟังอย่างแท้จริง (Target language with an authentic audience) โดยมีเทคโนโลยีเช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษากับเจ้าของภาษาอย่างแท้จริงและเต็มไปด้วยพลังงานและความคิดสร้างสรรค์ (Dynamic visualizations)
3. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำงานที่อยู่ในบริบทของจริง (Authentic tasks) โดยผู้สอนแนะนำแหล่งข้อมูลต่างๆในอินเทอร์เน็ตเพื่อให้ผู้เรียนไปหาข้อมูลเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียน
4. ผู้เรียนต้องได้รับการสนับสนุนให้ใช้ภาษาที่หลากหลายและสร้างสรรค์ (Varied and creative language) ผู้สอนอาจใช้ Flash program เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และ เขียน
5. ผู้เรียนมีเวลาและการได้ผลสะท้อนกลับที่เพียงพอ (Enough time and feedback) ผู้สอนใช้เทคโนโลยีในการให้ผลสะท้อนกลับที่รวดเร็วและมากพอที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจมากที่สุด
6. ผู้เรียนได้รับการแนะนำในการเรียนรู้ภาษาอย่างตั้งใจ (Attend mindfully to the learning process) ผู้สอนใช้โปรแกรมออนไลน์ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ในห้องเรียนและสามารถกลับไปฝึกต่อที่บ้านได้
7. ผู้เรียนเรียนรู้ในบรรยากาศที่มี

ความเครียดหรือความกังวลน้อยที่สุด (An ideal stress/anxiety level) ผู้สอนและผู้เรียนใช้โปรแกรมออนไลน์ในการแลกเปลี่ยน แนะนำข้อสงสัย ซึ่งเป็นบรรยากาศที่เป็นมิตร

Merredith (1971) กล่าวว่าบทบาทของผู้สอนเมื่อใช้เทคโนโลยีในการสนับสนุนว่า

1. ผู้สอนต้องเป็นทั้งผู้สร้างบทเรียน หรือแม้กระทั่งเป็นถึง โปรแกรมเมอร์ (Instructional Programmer)
2. ผู้สอนต้องทำงานร่วมกับ โปรแกรมเมอร์หรือผู้ออกแบบระบบ (System Design) เพื่อให้ได้บทเรียนที่สมบูรณ์แบบ
3. ผู้สอนต้องคำนึงถึงทรัพยากรที่มีในห้องเรียน

นอกจากนี้ บารุง โตรตัน (2000) ได้เสนอแนะผู้สอนเมื่อใช้เทคโนโลยีในการสนับสนุนให้มีประสิทธิภาพดังนี้

1. ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อจุดมุ่งหมายทางการศึกษาไม่ควรใช้ตามสมัยนิยมหรือตามบุคคลอื่น โดยไม่ได้พิจารณาว่าคอมพิวเตอร์ให้คุณค่าต่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษาอย่างแท้จริง หรือไม่
2. ไม่ควรแยกการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจากการเรียนในรายวิชาอื่นๆ ในหลักสูตรแต่ควรบูรณาการเข้าด้วยกันกับเนื้อหาในรายวิชาอื่นๆ
3. ควรใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนประกอบกับการใช้สื่ออื่นๆ ในการสอน เช่น นิตยสาร วีดีโอ
4. ควรเลือกใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนให้เหมาะสมกับระดับชั้น อายุ ความต้องการ และความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. หลังจากการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแล้ว ควรให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมอื่นๆ ด้วย เช่น การอภิปรายกลุ่ม การเขียนรายงานผล ค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติม การสัมภาษณ์ เป็นต้น
6. ไม่ควรคาดหวังว่าผู้เรียนทุกคนในชั้นจะชื่นชอบการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ ผู้เรียน ส่วนมากชอบการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ครูควรจัดให้มีกิจกรรมสำหรับผู้เรียนที่ชอบการเรียน แบบดั้งเดิม
7. ผู้เรียนบางคนอาจใช้เวลาในการเรียนรู้ทักษะการใช้คีย์บอร์ดและเมาส์นานกว่าผู้เรียน คนอื่นๆ ดังนั้นครูจึงควรมีความอดทนและคอยให้ความช่วยเหลือในเรื่องนี้
8. ควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กิจกรรมอื่นๆ จากการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เช่น การโต้ตอบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์
9. ควรให้ความร่วมมือกับครูท่านอื่นในการเตรียมความพร้อมก่อนการใช้งาน เช่น การติดตั้งคอมพิวเตอร์ในห้องปฏิบัติการทางภาษา การเลือกสรรซอฟต์แวร์และอุปกรณ์ที่เหมาะสม

3.6 แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือและแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

ในปัจจุบันผู้สอนวิชาการเขียนค่อนข้างจะติดหรือรันทกับศักยภาพของเครือข่ายคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีที่สนับสนุนการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน ผู้สอนรายงานว่า การใช้ computer conferencing สามารถกระตุ้นการอภิปรายมากยิ่งขึ้นซึ่งถือว่าการให้บทบาทผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Selfe, 1990) อีกทั้งเพิ่มความรู้สึกเป็นชุมชนการเรียนรู้ (Eldred, 1991) สนับสนุนความรู้การแชร์ความรู้เป็นกลุ่ม (Barker and Kemp, 1990) และช่วยให้ผู้เรียนหาทางออกของปัญหาด้วยตนเอง (Boiarsky, 1990) การใช้อีเมลและ asynchronous conferencing เป็นที่นิยมอย่างมากเพราะวิธีการดังกล่าวสนับสนุนการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมข้ามชาติ เช่น penpal writing การสัมภาษณ์ทางไกล การทำโครงการวิจัยร่วมกัน การตีพิมพ์ผลงานร่วมกัน และการมีห้องเรียนที่หลากหลายเสมือนจริง อย่างไรก็ตาม Synchronous conferencing ได้รับความนิยมในบรรดาผู้สอนวิชาการเขียนเช่นเดียวกันเนื่องจาก

วิธีการดังกล่าวทำให้มีการใช้ electronic discussion และ การเขียนร่วมกันระหว่างผู้เรียนที่นั่งอยู่ด้วยกันในเวลาเดียวกัน

ผู้สอนหลายคนเชื่อว่ากลไกการทำงานของการสื่อสาร โดยมีคอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลางนั้นจะให้โอกาสที่ดีกว่าเดิมต่อผู้เรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น การใช้อีเมลและ electronic discussion board ทำให้ผู้เรียนเป็นอิสระจากเวลาและสถานที่ที่จำกัด ผู้เรียนสามารถเริ่มการพูดคุยกับผู้สอนหรือผู้เรียนคนอื่นในช่วงเวลาไหนก็ได้ สถานที่ไหนก็ได้ ไม่ใช่แค่ในห้องเรียนเท่านั้น ซึ่งวิธีการดังกล่าวทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนหรือผู้เรียนและผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ ตรงกันข้ามกับการพูดคุยในห้องเรียน ผู้เรียนสามารถใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลางในการพูดคุยกับผู้เรียนคนอื่น โดยไม่ต้องรอการอนุญาตจากผู้สอน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีอำนาจในการเลือกเรื่องที่จะพูดคุยและเวลาที่อยากจะพูดคุย (Garrison and Baynton, 1987) อีกทั้งผู้เรียนสามารถสื่อสารสิ่งที่ตนคิดได้ตามที่ตนต้องการซึ่งเป็นการเพิ่มโอกาสในการแสดงความคิดเห็นของตนเอง (Kinkead, 1987)

Kessler (2009) เสนอขั้นตอนการเรียนการสอนตามแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือและการใช้วิกิเป็นฐาน (Wiki-based) โดยมีสาระสำคัญที่ว่า กิจกรรมในห้องเรียนนั้นประกอบไปด้วยการนำเสนอ (Presentation) การให้ผลสะท้อนกลับ (Feedback) และ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ในขณะที่การใช้เทคโนโลยี Wiki นั้น จะมีความแตกต่างออกไป ผู้เรียนทั้งคู่อุปกรณ์ผลิตผลงานเขียนเขียนผ่าน Wiki เพื่อเป็นการสะท้อนถึงสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้ในห้องเรียนนั้นเปรียบได้กับชุมชนหนึ่งชุมชน โดย Wiki เป็นแหล่งการเรียนรู้ที่ปลอดภัยเพราะมีปกป้องผู้ใช้จากการต้องใส่พาสเวิร์ด (Safe password-protected environment) อันทำให้ผู้เรียนสามารถแบ่งปันการเรียนรู้และกล้าเสี่ยงในการใช้ภาษา

Kessler, Bikowski and Boggs (2012) เสนอขั้นตอนการเรียนการสอนตามแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือและการใช้ Web-based word processing โดยมีสาระสำคัญที่ว่า ผู้เรียนทั้งคู่อุปกรณ์ผลิตผลงานเขียนใน Google Docs ซึ่งสามารถเรียกข้อมูลกลับมาแก้ไขและอัปเดตได้อย่างต่อเนื่อง (Simultaneous editing ability and automated updating) นอกจากนี้ ขณะที่ผู้ใช้กำลังแก้ไขงานผ่าน Google Docs ผู้ใช้อีกคนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันสามารถเห็นข้อความที่ถูกแก้ไขหรือเขียนใหม่ไปพร้อมกัน

Wong, Chen, Chai, Chin and Gao (2011) เสนอขั้นตอนการเรียนการสอนตามแนวคิดการเขียนแบบร่วมมือผ่าน V.S.P.O.W. โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. Student group f2f collaboration คือ ขั้นตอนแรกที่ผู้เรียนเขียนงานร่วมกันผ่านคอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่อง หลังจากนั้นผู้เรียนต้องเข้า Wiki เพื่อนำผลงานที่ได้ใส่ไป
2. Individual online คือ ขั้นตอนที่ผู้เรียนกลับไปตรวจสอบ ตั้งคำถาม แก้ไขงานเขียนของตนเมื่อไม่อยู่ในชั้นเรียน ผู้เรียนสามารถให้ข้อเสนอแนะกับกลุ่มอื่นได้
3. Class-wide f2f discussion คือ ขั้นตอนที่ผู้สอนให้คำแนะนำเรื่องการสร้างประโยคในงานเขียน อีกทั้งให้คำอธิบายในสิ่งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจในห้องเรียน

Kessler, Bikowski and Boggs (2012) กล่าวว่าผู้สอนสามารถใช้เทคโนโลยีกับการเขียนต่อไปนี้ไว้ดังต่อไปนี้

1. Word processing to the networked writing classroom
2. เพิ่มผลงานออนไลน์ (Online electronic portfolios)

3. สภาพแวดล้อมที่มีเนื้อความเสมือนจริง (Text-based virtual environments)

4. อีเมล (Email)

Yang and Chen (2007) กล่าวว่าการใช้เทคโนโลยีมัลติมีเดียในการเรียนภาษาที่มุ่งเน้นไปที่องค์ประกอบที่เฉพาะเจาะจงของทักษะการใช้ภาษา การอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน หรือ ความตระหนักทางวัฒนธรรม โดยผ่านช่องทางเทคโนโลยีต่างๆ ได้แก่

1. การสื่อสารที่มีคอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลาง (Computer-mediated communication)

2. การสื่อสารผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail)

3. เครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Networking)

4. การประชุมทางวิดีโอ (Video-conferencing)

5. โปรเจกต์งานผ่านเว็บ (Web-based projects)

โดยสรุปแล้ว โอกาสของผู้เรียนในการสื่อสารทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนสามารถสร้าง social dynamic บนพื้นฐานของการร่วมมือระหว่างผู้เรียน โดยมีผู้สอนเป็นผู้ช่วย ยกตัวอย่างเช่น a dialogue journal ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนสามารถเปลี่ยนกลายเป็น a collective class journal โดยผู้เรียนสามารถแบ่งปันความคิด ความรู้สึก ความคิดเห็นและประสบการณ์ต่อกัน และผู้สอนจะเข้ามาช่วยเหลือในการพูดคุยตามความเหมาะสม ในสถานการณ์ดังกล่าวนี้ การแสดงออกความคิดของผู้เรียนจะเป็นธรรมชาติและเป็นการสื่อสารที่เหมือนจริง มากกว่าโดยไม่ต้องพยายามเพื่อทำให้ผู้สอนพอใจ (Cohen and Miyake, 1986) ข

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

1. แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ

นคร กิจจรูญชัย (2549) ศึกษาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับก้าวหน้าที่ได้รับการสอนโดยกิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 36 คน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนเชียงใหม่มัธยม ตำบลสปเปิง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน เขียน ผลวิจัยสรุปได้ว่า (1) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับปานกลาง (2) นักเรียนมีทักษะทางสังคมสูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอน โดยการใช้กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือ

สุดสรวง ยุทธนา (2553) ศึกษาผลการใช้วิกิในการเขียนแบบร่วมมือของนิสิตชั้นปีที่ 3 สาขาวิชา วิทยาการคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยนเรศวรต่อความสามารถในการเขียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า (1) นิสิตมีความรู้สึกที่ดีต่อการเขียนแบบร่วมมือโดยใช้วิกิ (2) นิสิตมีการแก้ไขงานเขียนของกลุ่มทั้งในระดับเนื้อหาและระดับรูปแบบ และ (3) นิสิตที่มีการแก้ไขงานระดับสูงมีความสามารถทางการเขียนสูงกว่านิสิตที่มีระดับการแก้ไขงานในระดับปานกลางและระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

ในประเทศไทยมีการศึกษาในหัวข้อของการศึกษาบนเว็บ (Chan, Chow, and Jia, 2003) ผู้ที่ทำงานในด้านของการศึกษาเชื่อว่าการเรียนการสอนบนเว็บที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนเรียนรู้ด้วยตัวเองเพราะมันเอื้อให้เกิด

การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ด้ ว ย
ความตระหนักของการพัฒนาของการเรียนการสอนบนเว็บในประเทศไทย Yamkate และ Uantrai (2003) ศึกษา
ในการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการเรียนรู้ การศึกษานี้ทำเพื่อตอบสนองต่อนโยบายของพระราชบัญญัติการศึกษา
แห่งชาติ 1999 (บทที่ 4: มาตรา 22) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้เรียนด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้าง
การเรียนรู้อิสระ โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (1999) เห็นถึงความจำเป็นของเทคโนโลยีเพื่อ
การศึกษาอันเป็นเครื่องมือเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้บนพื้นฐานอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีการศึกษาที่ตรวจสอบ
ว่าอิทธิพลต่อการใช้งานอินเทอร์เน็ตที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนระดับมัธยม นอกจากนี้ยังตรวจสอบว่า
นักเรียนจัดการกับปัญหาภาษารวมทั้งไวยากรณ์คำศัพท์และเนื้อหาบนเว็บ ผู้เข้าร่วมการวิจัยมี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่
2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ที่โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากโครงการขนาดเล็กที่
ใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับการดึงข้อมูลที่นำเสนอใจของตัวเอง หลังจากจบการท่องอินเทอร์เน็ตที่นักเรียนจะต้องสรุป
theความคิดหลักของข้อความที่พวกเขาได้อ่าน จากนั้นพวกเขาจะต้องกรอกข้อมูลลงในแบบสอบถามซึ่ง
ประกอบด้วยสองส่วนคือการจัดอันดับเว็บไซต์ที่เลือกสำหรับภาษาอังกฤษ โครงการทำงานและการจัดวิธีที่พวกเขา
จัดการกับปัญหาภาษา และสุดท้าย การสัมภาษณ์แบบกึ่ง โครงสร้างได้ดำเนินการเป็นรายบุคคล

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมทั้งหมดในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คำในพจนานุกรมและคาดเดา
ความหมายจากเบาะแสตามบริบท สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนมี 75% ของนักเรียนที่มองขึ้นคำใน
พจนานุกรมและเดาคความหมายจากเบาะแสตามบริบท สำหรับไวยากรณ์มันก็พบว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียน
พยายามที่จะทำความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ (80%) และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนพยายามที่จะเดา
ความหมายจากรูปแบบ (75%) ในแง่ของเนื้อหาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนมีแนวโน้มที่จะมองหา
แนวความคิดหลักและอ่านข้อมูลทั้งหมดที่จะได้รับรายละเอียด (60%) แต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนมี
แนวโน้มที่จะอ่านข้อมูลทั้งหมดที่จะได้รับรายละเอียดและเพียงแค่มองผ่านมัน (50%) สำหรับประโยชน์ของเว็บ
ในการเรียนรู้ภาษา จากการศึกษาพบว่านักเรียนสามารถใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์
ของแต่ละคน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอ้างว่ากราฟิกในเว็บช่วยให้พวกเขาคาดเดา
ความหมายของคำที่ไม่รู้จัก(60%)

ผลงานวิจัยของ Thanawan Suthiwartnarueput (2012) ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพัฒนารูปแบบการเรียน
การสอนที่มีเทคโนโลยีสนับสนุนบนเว็บโดยใช้ร่วมกับอีกสองเทคโนโลยี Web 2.0 รวมทั้ง Facebook และเว็บ
บล็อก ซึ่งถูกนำมาใช้เป็นวิธีการสอนไวยากรณ์และพบว่าผู้เรียนมีความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เพิ่ม
มากขึ้น

โดยสรุปแล้ว เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งข้อมูลที่ให้นักเรียนฝึกภาษาด้วยตนเอง การศึกษาเหล่านี้
รายงานว่าอินเทอร์เน็ตสามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนในการเรียนการสอนภาษา พวกเขาเรียนรู้ที่
จะมองความหมายของคำที่มาจากอินเทอร์เน็ตในพจนานุกรม และเดาคความหมายจากบริบท อีกทั้งพยายามที่จะ
ทำความเข้าใจโครงสร้างโดยเดาคความหมายจากบริบท

งานวิจัยในต่างประเทศ

1. แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ

Kessler (2009) ศึกษาความแม่นยำในการเขียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 ที่เม็กซิโก สาขาภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการสอนโดยกิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือที่ใช้วิกิเป็นฐาน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ผลวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือวิกิเป็นฐาน มีความแม่นยำในการใช้ภาษาสูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือวิกิเป็นฐาน

Elola (2010) ศึกษาความแม่นยำในการเขียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 ที่สหรัฐอเมริกา สาขาภาษาสเปน หลังจากได้รับการสอนโดยกิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือที่ใช้วิกิเป็นฐานและ Chats โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน ผลวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือวิกิเป็นฐานและ Chats มีความแม่นยำในการใช้ภาษาสูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือวิกิเป็นฐานและ Chats อีกทั้งผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเขียนแบบร่วมมือโดยใช้วิกิและ Chats

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน

ด้วยคุณสมบัติที่เป็นเอกลักษณ์ของอินเทอร์เน็ตที่ช่วยให้ผู้เรียนศึกษาได้ทุกที่ทุกเวลา นักวิชาการหลายท่านจึงให้ความสนใจมากขึ้นในการรวมเทคโนโลยีเว็บในการเรียนการสอนและการเรียนรู้ จากการศึกษาก่อนหน้านี้พบว่าอินเทอร์เน็ตสามารถนำมาใช้ในห้องเรียนเพื่อเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้และมีส่วนร่วมในประสบการณ์ภาษาที่แท้จริง (Chun and Plass, 2000; Gruber-Miller and Benton, 2001; Kung and Chuo, 2002; Mosquera, 2001; Osuna and Meskill, 1998; Rico and Vinagre, 2000) โดยข้อได้เปรียบของอินเทอร์เน็ตคือ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาผ่านเว็บ (WBLL) ซึ่งได้รับการพัฒนาเป็นทรัพยากรที่เสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

Son (2008) ศึกษาการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาบนเว็บในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาที่ University of Southern Queensland ประเทศออสเตรเลีย การศึกษาสำรวจประโยชน์ของกิจกรรมเว็บในห้องเรียนสอนภาษาอังกฤษ การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้รับการดำเนินการกับผู้เรียน 12 คน ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จากการศึกษาพบว่าผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่มีทัศนคติเชิงบวกต่อ WBLL จากผลของแบบสอบถามก็แสดงให้เห็นว่าจากระดับคะแนน รวม 5.00 ผู้เข้าร่วมทั้งหมดมีความสุขกับกิจกรรมเว็บ (ค่าเฉลี่ย = 4.75) พวกเขาเรียนรู้มากขึ้นจากเว็บ (ค่าเฉลี่ย = 4.17) พวกเขาพบว่าเว็บมีความพร้อมที่ดี (ค่าเฉลี่ย = 4.17) พวกเขาได้รับความเชื่อมั่นในความสามารถในการใช้เว็บเพื่อการเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ย = 4.08) กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาผ่านเว็บทำให้เรียนภาษาน่าสนใจมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย = 4.00) พวกเขาชอบที่จะใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาบนเว็บในช่วงเวลาเรียน (ค่าเฉลี่ย = 4.25) และความต้องการเข้าถึงกิจกรรมเว็บนอกห้องเรียน (ค่าเฉลี่ย = 4.42) นักวิจัยชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาและใช้สภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนบนเว็บ ผู้สอนจะมีบทบาทสำคัญในการมีกลยุทธ์สำหรับการเลือกและการจัดการการเรียนรู้บนเว็บ

โดยสรุปแล้ว กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาผ่านเว็บ (WBLL) มีข้อได้เปรียบสำหรับผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าวทำให้เกิดทัศนคติที่ดีที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนรู้สึกสนุกมากขึ้นที่จะเรียนภาษาในเว็บ เว็บที่ทำให้เรียนภาษาที่น่าสนใจมากกว่าสิ่งที่พวกเขาศึกษาในห้องเรียนแบบดั้งเดิม

12. ระเบียบวิธีวิจัย

12.1 ประเภทของการวิจัย

- การวิจัยกึ่งทดลอง

12.2 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักศึกษาระดับปริญญาตรี

กลุ่มตัวอย่าง/กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มตัวอย่าง/กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนใน รายวิชา ENG 332: Writing 2 ในภาคการศึกษาที่ 1/2561 จำนวน 30 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาจากการตัดสินใจของผู้วิจัยเองเนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้รับผิดชอบรายวิชา ENG 332: Writing 2 ลักษณะของกลุ่มที่เลือกเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

แบบแผนการวิจัย

ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) และใช้แบบแผนการทดลองแบบมีกลุ่มทดลอง วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (The Pretest-Posttest Control Group Design) โดยเนื้อหารายวิชา รวม 45 ชั่วโมง หรือ 15 สัปดาห์

12.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1) แบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ในการเขียนก่อนและหลังเรียน

แบบทดสอบที่สามารถใช้ในการวัดความสามารถของผู้เรียนในการใช้ไวยากรณ์เพื่อที่จะถ่ายทอดข้อความให้ถูกต้องและมีความหมาย โดยแบบทดสอบดังกล่าวมีคุณลักษณะดังนี้

1.1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้านความรู้ความเข้าใจทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีจุดประสงค์เพื่อวัดความรู้ในกฎทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ตอบถูกต้องตามเฉลยให้ระดับคะแนน 1 ตอบตัวเลือกอื่น ให้ระดับคะแนน 0 จำนวน 35 ข้อ

1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีจุดประสงค์เพื่อวัดความสามารถการเลือกกฎไวยากรณ์ที่ถูกต้องเพื่อสร้างประโยคที่สมบูรณ์สื่อถึงความหมาย มีลักษณะเป็นอัตนัย มีคำถามให้เขียนตอบ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนระดับ 1 ถึง 5 จำนวน 5 ข้อ

2) แบบวัดทัศนคติต่อการเขียน

สร้างแบบวัดทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อรายวิชา จำนวน 10 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีการของ Likert ซึ่งมีตัวเลือกให้เลือก 5 ข้อ โดยถือเกณฑ์น้ำหนักในการให้คะแนนตัวเลือกของข้อคำถาม ประเภททางบวก และ ประเภททางลบ ดังนี้ (บุญเรียง ขจรศิลป์,2530)

ข้อคำถามประเภททางบวก Favorable Statement				ข้อคำถามประเภททางลบ Unfavorable Statement			
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน	ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน	ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน	เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

12.4 วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยและขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่าง ในการทำวิจัย
ได้รับรู้ก่อนการทำวิจัย

2) ออกแบบทดสอบ ผ่านก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อวัดความรู้ ความเข้าใจของผู้เรียน

3) ให้กลุ่มทดลองทำแบบทดสอบก่อนเรียน

4) ให้กลุ่มทดลองเรียนผ่านการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือ
และแนวคิดการเรียนภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน ENG 332: Writing 2 ตามเนื้อหาที่กำหนดที่กำหนด

4.1. ผู้เรียนเลือกคู่ที่จะทำงานเขียนร่วมกันด้วยตนเองและแลกเปลี่ยนข้อมูล
ส่วนตัวเพื่อช่วยในการนัดพบนอกชั้นเรียนได้ง่ายขึ้น

4.2. เมื่ออยู่ในห้องเรียน ผู้เรียนทั้งคู่ช่วยกันระดมสมองในหัวข้อของงานเขียนและช่วยกันจัด
ระเบียบข้อมูลเข้าเป็นกลุ่มที่เป็นไปด้วยกัน (Coherent groupings)

4.3. ผู้เรียนทั้งคู่ช่วยกันหาข้อมูลและเก็บข้อมูลเพิ่มเติม (Information gathering) นอกห้องเรียน
เพื่อ
สนับสนุนงานเขียน

4.4. ในชั้นเรียน ผู้เรียนทั้งคู่ช่วยกันวางโครงงานเขียน (Outlining) วางแผน (Planning) และเริ่ม
เขียน

งานร่างแรก (Crafting of the first draft) ผู้เรียนต้องส่งรายละเอียดในโครงของงานเขียน (Outlines) ก่อนส่งงาน
เขียนร่างแรก

4.5. ผู้สอนให้คำแนะนำหลังจากอ่านรายละเอียดในโครงของงานเขียน (Outlines with pertinent
comments)

4.6. ผู้เรียนทั้งคู่เริ่มทำงานของงานเขียนร่างแรก โดยผู้เรียนทั้งคู่แบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน เช่น
ผู้เรียน A รับหน้าที่พิมพ์งานเขียนร่างแรกและตรวจสอบงานตามใบประเมินที่ผู้สอนให้ ในขณะที่ผู้เรียน B ทำ
หน้าที่แก้ไขงานเขียนร่างแรก โดยการแก้ไขต้องใช้ปากกาสีเพื่อชี้ให้เห็นถึงส่วนที่แก้ไขไปหลังจากนั้น ผู้เรียน B
ต้องตรวจสอบกับใบประเมินว่าตนได้อ่านงานเขียนของตนเองครบถ้วนแล้ว ซึ่งเป็น กระบวนการช่วยผู้เรียนใน
การแก้ไขงานที่มีข้อผิดพลาดทางตัวสะกดและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ อีกทั้งทำให้ผู้เรียนมั่นใจในการเรียบเรียง
ทางความคิดและโครงสร้างเรียงความที่ดูมีเหตุมีผล จากนั้นผู้เรียนทั้งคู่ต้องส่งงานเขียนร่างแรกพร้อมกับใบ
ประเมิน

4.7. ผู้สอนให้คำแนะนำในงานเขียนร่างแรกอีกครั้ง โดยตรวจสอบความถูกต้องและบอกถึงข้อผิดพลาดทางตัวสะกดและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ อีกทั้งการเรียบเรียงทางความคิดผ่านช่องทางที่มีเทคโนโลยีสนับสนุน อันหมายถึง Google Classroom

4.8. ผู้เรียนทั้งคู่ช่วยกันแก้ไขงานที่มีข้อผิดพลาดทางความคิดและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอีกครั้ง เพื่อส่ง เป็นร่างสุดท้าย (Final draft) แต่ผู้เรียน A และ ผู้เรียน B ต้องสลับหน้าที่กัน อันหมายถึง ผู้เรียน B จะเป็นคนพิมพ์ ในขณะที่ ผู้เรียน A จะเป็นผู้ที่แก้ไขให้ถูกต้อง

4.9. รับการประเมินโดยพิจารณาจากคุณภาพของงานเขียน (Quality of their essay)

4.10. เริ่มงานเขียนชิ้นใหม่ โดยผู้เรียน B และ ผู้เรียน A ต้องสลับหน้าที่กัน อันหมายถึง ผู้เรียน A เป็นคนพิมพ์ ในขณะที่ ผู้เรียน B จะเป็นผู้ที่แก้ไขให้ถูกต้องกันอีกครั้ง

5) ดำเนินการทดสอบหลังเรียน รายวิชา ENG 332: Writing 2 ตามเนื้อหาที่กำหนดที่กำหนด

6) นำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียน รายวิชา ENG 332: Writing 2 ตามเนื้อหาที่กำหนดที่กำหนดมาวิเคราะห์ผลทางสถิติการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการเปรียบเทียบความสามารถทางไวยากรณ์ในการเขียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ทดสอบ T-test ที่ระดับนัยสำคัญที่ .05

7) นำข้อมูลจากแบบสอบถามด้านทัศนคติของผู้เรียนต่อการเขียนตามเนื้อหาที่กำหนดที่กำหนดมาวิเคราะห์ทางสถิติ

8) ประเมินผลและนำเสนอรายงานการวิจัย

12.5 การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการเปรียบเทียบความสามารถทางไวยากรณ์ในการเขียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ทดสอบ T-test ที่ระดับนัยสำคัญที่ .05
- 2) แปลผลทัศนคติต่อการเขียนโดยใช้การแจกแจงความถี่และร้อยละ

12.6 ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

การดำเนินการวิจัย

หัวข้อ	ผู้รับผิดชอบ
1. การกำหนดเนื้อหา ประกอบด้วย ขั้นตอนต่างๆ ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> ● ศึกษาปัญหาด้านการเขียนจากรายวิชาการเขียนผ่านแบบสอบถาม ● วิเคราะห์เนื้อหาวิชาที่ใช้ประกอบการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน ● กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียน ● จัดทำแผนการเรียนในแต่ละครั้ง ● รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง 	อาจารย์วรพล มหาแก้ว

หัวข้อ	ผู้รับผิดชอบ
<p>2. ขั้นตอนในการเตรียมเนื้อหารายวิชาและกิจกรรมในชั้นเรียน</p> <p>3.1 กำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน</p> <p>3.2 วิเคราะห์พฤติกรรมผู้เรียน</p> <p>3.3 การออกแบบเนื้อหา และกิจกรรมใน ENG 332: Writing 2 ตามเนื้อหาที่กำหนด</p> <p>- จัดลำดับเนื้อหา จำแนกหัวข้อตามหลักการเรียนรู้และลักษณะเฉพาะในแต่ละหัวข้อ</p> <p>- กำหนดระยะเวลาและตารางการศึกษาในแต่ละหัวข้อ</p> <p>- กำหนดวิธีการศึกษา</p> <p>- กำหนดสื่อที่ใช้ประกอบการศึกษาในแต่ละหัวข้อ</p> <p>- กำหนดวิธีการประเมินผล</p> <p>- กำหนดความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียน</p> <p>- สร้างประมวลรายวิชา ENG 332: Writing 2</p> <p>ตามเนื้อหาที่กำหนดที่กำหนด</p>	<p>อาจารย์วรพล มหาแก้ว</p>
<p>3. การพัฒนาแผนการสอน</p> <ul style="list-style-type: none"> ● นำข้อมูลในข้อ 2 มาสรุป เพื่อใช้ประกอบการออกแบบแผนการสอน ● จัดทำเอกสารคำอธิบายเพื่อกำหนดรายละเอียด 	<p>อาจารย์วรพล มหาแก้ว</p>
<p>4. ประเมินผลผู้เรียน</p> <p>- แจกวัตถุประสงค์ เนื้อหา และวิธีการเรียนการสอน</p> <p>- สสำรวจความพร้อมของผู้เรียน และเตรียมความพร้อมผู้เรียน</p>	<p>อาจารย์วรพล มหาแก้ว</p>
<p>5. จัดการเรียนการสอนตามแบบแผนที่กำหนดไว้</p>	<p>อาจารย์วรพล มหาแก้ว</p>
<p>6. เก็บรวบรวมข้อมูล</p>	
<p>7. ประเมินผลการเรียนก่อน-หลังเรียน และวิเคราะห์ข้อมูล</p>	
<p>8. เสนอผลงานวิจัย และจัดทำรูปเล่มฉบับสมบูรณ์</p>	

13. ขอบเขตของการวิจัย

1. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง คือ ความรู้เกี่ยวกับ Descriptive-narrative essay, cause and effect essay, comparison and contrast essay, argumentative essay และความรู้ทางไวยากรณ์เรื่อง Tenses, Article Usage, Punctuation Marks, Subject-verb Agreement, Pre/post Noun Modifier, Sentence structure และ Active/Passive Voice

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขา ภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ ที่ลงทะเบียนในรายวิชา ENG 332: Writing 2 ในภาคการศึกษาที่ 1/2561 จำนวน 30 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีการสอนโดยใช้แนวคิดการเขียนแบบร่วมมือและแนวคิดการเรียนรู้ภาษาโดยมีเทคโนโลยีสนับสนุน อันหมายถึง Google Classroom

3.2 ตัวแปรตาม คือ

3.2.1 ความสามารถทางไวยากรณ์ในการเขียน

3.2.2 ทักษะคิดต่อการเขียน

14. แผนการดำเนินงานตลอดโครงการ

รายการ	เดือนที่				
	1	2	3	4	5
งวดที่ 1					
1.ศึกษาปัญหาด้านการเขียนจากรายวิชา การเขียนผ่านแบบสอบถามและกำหนด เนื้อหา	↔				
2.ขั้นตอนในการเตรียมเนื้อหาวิชาและ กิจกรรมในชั้นเรียน	↔				
3.การพัฒนาแผนการสอน	↔	↔			
4.ปฐมนิเทศผู้เรียน			↔		
5.จัดการเรียนการสอนตามแบบแผนที่ กำหนดไว้			↔	↔	
6.เก็บรวบรวมข้อมูล			↔	↔	
7.ประเมินผลการเรียนก่อน-หลังเรียน และ วิเคราะห์ข้อมูล			↔	↔	↔

รายการ	เดือนที่				
	1	2	3	4	5
งวดที่ 2					
8.ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล					↔
9.เสนอผลงานวิจัย และจัดทำรูปเล่มฉบับสมบูรณ์					↔

15. งบประมาณ

1) ค่าตอบแทนที่ปรึกษาโครงการ 1 คน (ภายใน)	1,000 บาท
2) ค่าวัสดุ	- -
3) ค่าใช้สอย	
3.1) ค่าจัดพิมพ์แบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูล (20บาท x 400 คน x1 ชุด)	8,600 บาท
ค่าพิมพ์และวิเคราะห์แบบสอบถามทัศนคติต่อการเขียน (20บาท x 30 คน x1 ชุด)	
3.2) ค่าจ้างพิมพ์งานและสำเนาเนื้อหา (เหมาจ่าย)	5,000 บาท
3.3) ค่าถอดเทป	- -
3.4) ค่าพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	5,000 บาท
3.5) ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด (เหมาจ่าย)	1,000 บาท
รวมงบประมาณที่หัวหน้าโครงการได้รับ	20,600 บาท
4) อื่น ๆ (จ่ายในนาม ศสพ.)	
4.1) ค่าตอบแทนผู้ทรงคุณวุฒิในการอ่านบทความงานวิจัย 2 ท่าน	2,000 บาท
4.2) ค่าตอบแทนผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบข้อเสนอโครงการวิจัย	500 บาท
4.3) ค่าตอบแทนผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบบทคัดย่อไทย-อังกฤษ	200 บาท
4.4) ค่าสมนาคุณโครงการวิจัยที่เสร็จสมบูรณ์	3,000 บาท
4.5) ค่าใช้จ่ายในการเผยแพร่และนำเสนอผลงานวิจัย	10,000 บาท
รวมเป็นงบประมาณในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นจำนวนเงิน	36,300 บาท

16. เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

เกรียงศักดิ์ สยะนานนท์ (2553) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยวิธีการเรียนรู้ด้านบริบท และการพัฒนาการอ่านของผู้เรียน วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีที่ 7 , ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2553

กาญจนา ปราบพาด และ ประกายแก้ว โอภานนท์อมตะ. 2545. "การสำรวจความสามารถทักษะภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย." จุฬารวิจัย. ปีที่ 21 ฉบับที่ 3, หน้า 12-16.

- จินตนา สุจจันท์ (2533) การเรียนการสอน โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา เชียงใหม่ :
ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พัญญา วงศ์เลขา (2553) “พัฒนาภาษาอังกฤษ เตรียมเด็กไทยสู่อาเซียนและเวทีโลก” available from <http://social.obec.go.th/node/89>
- บำรุง โตรัตน (2545) “การพัฒนา 멀티มีเดียคอมพิวเตอร์ ภาษาอังกฤษวิชาการ” (วิจัยรวม).
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
- นันทนา คชเสนี (2555) “ไทยอ่อนอังกฤษ ติดอันดับ 42 จาก 44 ทั่วโลก” available from <http://www.manager.co.th/Qol/ViewNews.aspx?NewsID=9550000026154>
- นคร กิจจรูญชัย. (2549). การใช้กิจกรรมการเขียนแบบรวบ มมือเพื่อส่งเสริมความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษา ศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เชียงใหม่.
- วินิตยา ประเสริฐสุนทร (2539) กิจกรรมการสื่อสารแบบเน้นรูปไวยากรณ์กับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
- สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกำจร (2530) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 * มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีการศึกษา 2530
- ศุมิตรา อังวัฒนกุล (2540).แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ศุพัฒนา์ สุกมลสันต์. รายงานการวิจัยเรื่อง การสร้างและพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบสื่อหลากหลาย เพื่อสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- สุดสรวย ยุทธนา (2553) การใช้วีดิโอในการเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศโดยวิธีการเขียนแบบร่วมมือ วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร 7, ฉบับพิเศษ (มี.ย.-ก.ย.2553) 13-26.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. “บันทึกอาเซียน | ASEAN DIARY : การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคต ของไทยในอาเซียน [1].” เคลลินิวส์ (13 กรกฎาคม 2554)
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2546) available from http://www.onec.go.th/onec_web/main.php?parentID=CAT0001345

ภาษาอังกฤษ

- Abramz, Z. (2003). *The effect of synchronous and asynchronous CMC on oral perfect mance in German Modern Language Jouurnal* ,87,157-167.
- Angwattanakul.S. (1987). *Research on English language learning and teaching.[Thai publication English transtation of title]* . Bangkok : Chulalongkorn University Language Institution.
- Ashade, D. (2012). *Instruction, E. G. LANGUAGE IN INDIA. .*
- Assma, A. (2010). *MOTIVATIONG STUDENTD TO LEARNING GRAMMAR THROUGH THE COOPERATIVE LEARNING TECHNIQUE The case of 2nd year English students at the University Constantine.*
- Bachman, L. a. (1996). *Language Testing in Practice . Oxford: Oxford University Press.*

- Berge, Z. &. (1993). *Computer conferencing and online education. The Abrachnet Electronic Journal on Virtual Culture. 1(3).*
- Blake, R. (2000). *Computer mediated communication: A window on L2 Spanish interlanguage. language Learning & Technology,4,120-136. Retrieved May1,2005, From <http://lit.msu.edu/vol4num1/blake/default.html> .*
- Brown, H. (2004). *Language asesment : Principle and Classroom practice . New York: Longman.*
- Cakir. (2011). *Problems in Teaching Tenses to Turkish Learners. Theory and Practice in Language studies,1(2) ,123-127.*
- Celce-Murcia, M. L.-F. (1999). *The Grammar book: An ESL/EFL teacher's course.*Boston,MA: Heinle & Heinle.
- Charoenroop, P. (2006). *Ineffective teaching methodologies. Retrieved October22,2008, from http://www.academic.hec.ac.th/forum/board_posts.asp?FID=60&UID=.*
- Chavez, M. M. (2011,August). *"Teaching FL Grammar"Lecture conducted at the University of Wisconsin-Madison TA Orientation.*
- Chomsky, N. (1959). *Review of Verbal behaviour by B.F. Skinner. Language, 35, 26-58.*
- Chomsky, N. (1959). *Review of Verbal behaviour by B.F. Skinner. Language.35,26-58.*
- Choo, C. B. (2007). *Activity-based approach to authentic learning in a vocational institute. Educational Media International, 44(3), 185-205.*
- DeKeyser, R. (1998). *Beyond focus on form: Cognitive perspectives on learning and practicing second language grammar. In C. Doughty & J. Williams (Eds.).*
- Dickens, P. M. (1988). *Some criteria for the development of communicative grammar tasks.TESOL Quarterly 22: 623-646. .*
- Donato, R. (1994). *Collective scaffolding in second language learning. In J. Lantolf & G. Appel (eds.), Vygotskian approaches to second language research. Norwood, NJ: Ablex, 33–56.*
- Ellis, R. (2002). *Grammar teaching-practice or consciousness-raising? In J. Richards & W. Renandya (Eds.), Methodology in language teaching: An anthology of current practice (pp. 167-174). . Cambridge: Cambridge University Press.*
- Ellis, R. (1997a). *SLA and language pedagogy. An educational perspective.Studies in Second Language Acquisition, 20.69-92. .*
- Ellis, R. (1999). *Making the classroom acquisition-rich. In R. Ellis (Ed.), Learning a second language through interaction (pp. 211-229). Amsterdam: John Benjamins. .*
- Ellis, R. (2001). *The place of grammar instruction in the second/foreign language curriculum. .*
- Elola, I. &. (2010). *Collaborative writing: Fostering L2 development and mastery of writing conventions. Language Learning & Technology, 14(3), (pp. 51-71). .*
- Farch, C. &. (1983). *Plans and strategies in foreign language communication. In: Claus Færch & Gabriele Kasper. (Eds.), Strategies in interlanguage communication. London: Longman. .*
- Felder, R. &. (1995). *Learning and teaching styles in foreign and second language education. Foreign Language Annals 28(1): 21-31. .*
- Fotos, H. &. (n.d.). (Eds.), *New Perspectives on Grammar Teaching in Second Language Classrooms (pp. 17-34). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates, Inc. .*
- Fotos, S. (2002). *Structure-Based Interactive Taks for the EFL Grammar Learner. In E. Hinkel & S. Fotos (Eds.), New Perspectives on Grammar Teaching in SecondLanguage Classrooms(pp. 135-154). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum. .*
- Garrison, D. a. (1987). *Beyond independence in distance education: The concept of control. The American Journal of Distance Education. 1(3), 3-15. .*
- Gokhale, M. (2010). *Research Paper: „A Pragmatic Approach to the Teaching of Grammar in Indian Context". EltWeekly, Vol. 2 Issue 75 November <http://eltweekly.com> ISSN 0975-3036. .*
- Han, Z. (2002). *A study of the impact of recasts on tense consistency in L2 output. TESOL Quarterly 36.4, 543–572. .*
- Harley, T. (1995). *The Psychology of Language. Hove, Psychology Press.*

- Harris, V. (2003). *Adapting classroom-based strategy instruction to a distance learning context*. *TESL-EJ*, 7(2). Retrieved from <http://www-writing.berkeley.edu/TESL-EJ/ej26/a1.html> .
- Hirvela, A. (1999). *Collaborative writing instruction and communities of readers and writers*. *TESOL Journal*, 8 (2), 7-12.
- Hunter, R. (2011). *Erasing "property lines": A collaborative notion of authorship and textual ownership on a fan wiki*. *Computers and Composition: An International Journal for Teachers of Writing*, 28(1), 40– 56. doi :10.1016/j.compcom.2010.12.004 .
- Intratat, C. (2004). *Evaluation of CALL materials for EFL students at KMUTT, Thailand*. Retrieved October 23, 2008, From <http://digital.lib.kmutt.ac.th/journal/kmuttv27n4_2.pdf> . .
- Jeremy., H. (2003). *How to teach English*. Beijing: Foreign Language Teaching and Research Press. .
- Johnson, E. B. (2002). *Contextual teaching and learning: what it is and why it is here to stay*. London: Corwin Press, Inc.
- Johnson, E. B. (2002). *Contextual teaching and learning: what it is and why it is here to stay*. London: Corwin Press, Inc .
- Kern, R. &. (2000). *Theory and practice of networked-language teaching*. In M. Warschauer & R. Kern (Eds.), *Network-based language teaching: Concepts and practice* (pp. 1-17). Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Kessler, G. &. (2010). *Developing collaborative autonomous language learning abilities in computer mediated language learning: Attention to meaning among students in wiki space*. *Computer Assisted Language Learning*, 23, 41-58. doi 10.1080/09.
- Kessler, G. (2009). *Student initiated attention to form in autonomous wiki based collaborative writing*. *Language Learning & Technology*, 13(1), 79–95. Retrieved from <http://lt.msu.edu/vol13num1/kessler.pdf> .
- Khunying, K. (2005). *Brainstorming English*. *The Nation*. Retrieved from http://www.nationmultimedia.com/2005/08/.../index.php/news=business_18371420html . .
- Kowal, M. &. (1994). *Using collaborative language production tasks to promote students' awareness*. *Language Awareness* 3.1, 73–93. .
- Krairussamee, P. (1982). *Teaching English as a foreign language in Thailand: A survey of the relation between students' grammatical problems and their teachers' methodology*. Doctoral dissertation. U.S.A.:University of Kansas. .
- Larsen-Freeman, D. (2001). *Teaching Grammar*. In M Celce-Murcia (Ed.), *Teaching English as a Second or Foreign Language*. (pp. 251-266). Boston: Heinle and Heinle. .
- Lave, J. a. (1991). *Situated learning: legitimate peripheral participation*. Cambridge University Press.
- Lee, L. (2002a). *Enhancing learners' communication skills through synchronous electronic interaction and task-based instruction*. *Foreign Language Annuals*, 35, 16-23. .
- LeTourneau, M. (2001). *English Grammar*. Fort Worth: Harcourt College Publishers. .
- Lian, A.-P. &. (2002). *MMBase. An audiovisual database*. *Critical Pedagogy and Technology Consultants Pty Ltd* .
- Lunsford, A. a. (1990). *Singular Texts/Plural Authors: Perspectives on Collaborative Writing*. Carbondale: Southern Illinois University Press. .
- Lush, B. (2002). *Writing errors: A study of Thai students' writing errors*, *ThaiTESOL BULLETIN* 15(1): 75–82. Marshall, C. (1997). *The effects of grammar understanding on second language acquisition*. ERIC .
- Lyster, R. (2007). *Learning and teaching languages through content: A counterbalanced approach*. Amsterdam: John Benjamins. .
- Mazzeo, C. (2008). *Supporting student success at California community colleges: A white paper*. Prepared for the Bay Area Workforce Funding Collaborative Career by the Career Ladders Project for California Community Colleges.
- Mekhlafi, A. M. (2011). *DIFFICULTIES IN TEACHING AND LEARNING GRAMMAR IN AN EFL CONTEXT* PhD, College Education Sultan Qaboos University, Oman.
- Michael D. Bush, e. a. (1997). *Technology-enhanced language learning /; in conjunction with the American Council on the Teaching of Foreign Languages: .*

- Mitchell, R. (2000). *Applied linguistics and evidence-based classroom practice: The case of foreign language grammar pedagogy*. *Applied Linguistics*, 21(3), 281-303.
- Mukminatien, N. (2009). *The Premature Use of English Grammar by EFL Learners*. *TEFLIN Journal: A publication on the teaching and learning of English*, 10(1).
- Mulligan, C. &. (2011). *A Collaborative Writing Approach: Methodology and Student Assessment*. *The Language Teacher* 35, 5: 5-10.
- Nakamura, Y. (2007). *A Rasch-based analysis of an In-house English Placement Test*. In T. Newfields (Ed.), *00 JALT Pan-SIG Conference Proceedings*. Tokyo: The Japan Association for Language for Language Teaching (pp. 1-14).
- Nassaji, H. &. (2011). *Teaching grammar in second language classrooms. Integrating form-focused instruction in communicative context*. London: Routledge.
- New York. Segalowitz, N. (2000). *Automaticity and attentional skill in fluent performance*. In H. Riggensbach (ed.), *Perspectives on fluency*. Ann Arbor, MI: The University of Michigan Press, 200–219.
- Nunan, D. (2003). *Practical English Language Teaching*. New York: McGrawHill. ONEC (Office of the National Education Commission). (2002). *National education act 1999 and amendments s*.
- Ortega, M. S.-V.-V. (2008). *Using reference frameworks as a guidance for personal learning environments*. In: Richards, G. (Ed.). *Proceedings of World Conference on E-Learning in Corporate, Government, Healthcare, and Higher Education (ELEARN)*. USA Las Vegas Chesapeake, VA: AACE, 3873-.
- Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House. Referred to by Griffiths, 2003, 368.
- Pongsiriwet, C. (2001). *Relationships among grammatical accuracy, discourse features, and the quality of second language writing: The case of Thai EFL learners*. Doctoral dissertation. West Virginia University. USA.
- Portugal. Smith, B. (2003). *Computer-mediated negotiated interaction: An expanded model*. *Modern Language Journal*, 86, 3-57.
- Prapphal, K. (2002). *Survey of English language ability of graduates of Thailand. (an investigation of English proficiency of Thai graduates.) [Abstract]* Chulalongkorn University: Academic Testing centre of Chulalongkorn University. Retrieved from <http://www.pioneer.Chula.ac.th/pkanchan/doc/CU-Tap2002.DOC>.
- Predmore, S. R. (2005). *Putting it into context*. *Techniques*, 80, 22-25.
- Puengpipattrakul, W. (2007). *A study of the relationships among motivation, motivational variables and English language proficiency of the Fourth-year management sciences PSU students*. M.A. thesis. Prince of Songkla University: Songkhla, Thailand.
- Purpura, J. E. (2004). *Assessing Grammar*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Raelin, J. (2008). *Work-based Learning: Bridging Knowledge and Action in the Workplace*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- Richards, J. P. (1992). *Longman dictionary of language teaching and applied linguistics*. London: Longman. R. G. Berns and P. M. Erickson, "Contextual Teaching and Learning: Preparing Students for the New Economy", *The Highlight Zone : Research @ Work* No. 5, 2001. Retrieved June 8, 2007 from <http://www.nccte.org/publication/imfosynthesis/highlightZone/highlight05/highlight05-CTL.pdf>.
- Runić, J. (2011). *STRATEGIES FOR REDUCING L2 ENGLISH GRAMMAR ERRORS WITH L1 CHINESE WRITERS* University of Connecticut University of Padua.
- Schmidt, R. (2001). *Attention*. In P. Robinson (Ed.). *Cognition and second language instruction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schrage, M. (1995). *No more teams!, Mastering the dynamics of creative collaboration*, Doubleday.
- Silva, J. (2007). *Shallow Processing of Portuguese: From Sentence Chunking to Nominal Lemmatization*. MSc Dissertation, Faculdade de Ciências da Universidade de Lisboa, Lisbon.

- Sotillo, M. S. (2000). *Discourse functions and syntactic complexity in synchronous and asynchronous communication*. *Language Learning & Technology*, 4, 82-119. Retrieved May 1, 2005, from <http://llt.msu.edu/vol4num1/sotillo/default.html>.
- Stahl, G. (2006). *Group cognition: Computer support for building collaborative knowledge*. Cambridge, MA: MIT Press. 510 + viii pages. Web: <http://GerryStahl.net/mit/>.
- Storch, N. (2005). *Collaborative writing: Product, process, and students' reflections*. *Journal of Second Language Writing*, 14, 153–173. doi:10.1016/j.jslw.2005.05.002 .
- Storch, N. (2005, 2012, 2013). *Collaborative writing: Product, process, and students' reflections*. . *Journal of Second Language Writing*, 14, 153–173. doi:10.1016/j.jslw.2005.05.002 .
- Svinicki, M. D. (2004). *Learning and Motivation in the Postsecondary Classroom*. Bolton, MA: Anker Pub. Co. *TOEFL: PBT (Test of English as a Foreign Language: Paper Based Test): TOEFL Test and Score Data Summary Bulletins* .
- Swain, M. & (1998). *Interaction and second language learning: Two adolescent French immersion students working together*. *The Modern Language Journal*, 82, 320–337. Retrieved from , M. (1998). Focus on form through conscious reflection. In C. Doughty & J Willson (Eds.) , *Focus on Form Classroom Second Language Acquisition*(pp 64- 81) United Kingdom: Cambridge University Press.
- Swain, M. & (1998). *Interaction and second language learning: Two adolescent French* Schumann, F.M. & Schumann, J.H. (1977). "Diary of a Language Learner: An Introspective Study of Second Language Learning". In Brown, Yorio, and Crymes (eds). . On TESOL.77, *Teaching and Learning English as a Second Language : Trends in Research and Practice* ,241-249. Washington, DC.
- Tomasello, M. (1998b). *The New Psychology of Language, Volume 1: Cognitive and Functional Approaches to Language Structure*. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum. .
- Toyoda, E. & (2002). *Categorization of text chat communication between learners and native speakers of Japanese*. *Language Learning & Technology*, 6, 82-99. Retrieved May 1, 2005, from <http://llt.msu.edu/vol6num1/TOYODA/default.html> .
- Tudini, V. (2003). *Using native speakers in chat*. *Language Learning & Technology*, 7, 141-159. Retrieved May 1, 2005, from <http://llt.msu.edu/vol7num3/tudini/default.html> .
- Unpublished doctoral dissertation, U. o. (1983). *Teaching Writing in ESL Communicative Syllabus*. *English Teaching Forum*. Washington DC. .
- Valette, R. M. (1972). *Modern language testing*. New York: Harcourt BraceJovanovich.
- Vongthieres, Siriporn. (1974). *A pedagogical study of selected English grammatical difficulties of advanced Thai students*. Doctoral dissertation. The Ohio State .
- Vygotsky, L. S. (1962). *Thought and language* (E. Hanfmann & G. Vakar, Eds. and Trans.). Cambridge, MA: MIT Press. (Original work published 1934) .
- Vygotsky, L. S. (1978). *Interaction between learning and development* (M. Lopez-Morillas, Trans.). In M. Cole, V. John-Steiner, S. Scribner, & E. Souberman (Eds.), *Mind in society: The development of higher psychological processes* (pp. 79-91). Cambridge,.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society*. Cambridge, MA: Harvard University Press. Bosley, D. S. (1993, Winter). *Cross-Cultural collaboration: Whose culture is it, any- way? Technical Communication Quarterly*, z{i}, 51-6 immersion students working togethe.
- WARSCHAUER, M. (. (1995). *Virtual connections: online activities and projects for networking language learners*. Honolulu, Hawai'i: University of Hawai'i, *Second Language Teaching and Curriculum Center*. WARSCHAUER, M. (1996a). . Comparing face-to-face a and electronic communication in the second language classroom CAUCOL journal , 13 (2), 7 -26 .
- WARSCHAUER, M. (1996b). *Computer-assisted language learn- ing: an introduction*. In S. Fotos (Ed.), *Multimedia language teaching*, 3-20.Tokyo: Logos. .
- WARSCHAUER, M. (1997). *Electronic literacies: language, culture, and power in online education*. .
- Xin, Z. (2007). *From communicative competence to communicative language teaching Sino-US English Teaching, Volume 4, No.9 USA* .
- Yang, S. C. (2007). *Technology-enhanced language learning: A case study*. *Computers in Human Behavior*, 23, 860–879. .

Yoon, S. H. (n.d.). *The Evolution of Asian ESL Students' Perceptions of Grammar: Case Studies of 9 Learners.*

Yoon, S. H. (n.d.). *The Evolution of Asian ESL Students' Perceptions of Grammar: Case Studies of 9 Learners.* .

ไตรรัตน์, บ. (n.d.). การพัฒนามัลติมีเดียคอมพิวเตอร์ภาษาอังกฤษวิชาการ (วิจัยรวม) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

โอกานนท์อมตะ, ก. ป. (2545). "การสำรวจความสามารถทักษะภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย" ปีที่21 ฉบับ 3 , หน้า 12-1

ลงนาม _____

(นายวรพล มหาแก้ว)

หัวหน้าโครงการ

17. ความคิดเห็นของหัวหน้าภาควิชา / หัวหน้าสาขาวิชา / หัวหน้าหน่วยงาน

ลงนาม _____

()

18. ความคิดเห็นของคณะกรรมการประจำคณะ (ลงนามโดยคุณบดี)

ลงนาม _____

()